

ODVETNIŠKA PISARNA

Uredništvo in upravnštvo
Aleksandrova cesta št. 16.
Dopisi morajo biti podpisani
in frankovani.

GLASILO ODVETNIŠKEGA IN NOTAR-
SKEGA URADNIŠTVA ZA SLOVENIJO

— Izhaja vsak mesec. —
Naročnina stane za celo
leto 48 dinarjev. — Po-
samezna številka 4 dinarje.

Štev. 5.—9.

V Mariboru, mesca septembra 1929.

Leto XVI.

Jubilejna številka

1919 Ob desetletnici 1929

Prehitro je minilo to desetletje. Kolo časa ne pozna obzirov. Z neusmiljeno doslednostjo nadaljuje svojo pot. Mlado in staro mora slediti temu večnemu zakonu, dokler ne omaga...

Pogrešamo drage tovariše, s kojimi smo se dne 18. junija 1919 sestali, da položimo prve temelje našemu društvu.

Ne sestanemo se več vsi, kateri smo mesec pozneje, dne 20. julija 1919, z veseljem in navdušenjem prisostvovali ustanovnemu občnemu zboru našega društva, katero se je v tem desetletju razveseljivo razvilo ter obrodilo dober sad.

Tudi marsikaterega podpornega člana pogrešamo, ki je bil prijatelj našega gibanja, ki je materialno in moralno podprl naše društvo, da se je zamoglo isto povoljno razvijati.

Ti naši tovariši in spoštovani prijatelji snivajo večni sen. Negibna so njih usta, iz katerih smo slišali na naših zborovanjih mnogo pametnih besed in bodrilnih nasvetov. Ni jih več med nami, ki so z velikim veseljem in ljubeznijo do našega stanu pomagali graditi našo organizacijo, ki so želeli, da bi njih trud in požrtvovalnost ne bila zaman, da bi obrodila zaželjene uspehe. Vivere est militare. (Življenje je borenje.) Njih boj je končan, mi pa smo med tem postali za deset let starejši, da jih nasledimo in jim sledimo...

Danes ob desetletnici se s tovariško ljubavjo in srčno pieteto spominjamo vseh onih, ki so bili med tem desetletjem naši sodelavci in podporniki in nam jih je tekom te dobe odvzela nemila usoda.

Društveniki se menjajo, društvo obstoji. Današnje število rednih in podpornih članov potrjuje to pravilo. Ob ustanovitvi se je okrog društva zbralo 19 plačujočih članov, med njimi 2 koncipijenta. Danes šteje društvo v Mariboru in Ptujju 63 rednih in 37 podpornih, torej 100 plačujočih članov. V tej številki pa niso vsebljeni oni naši prijatelji, ki društvo perijodično podpirajo, ne oni naročniki Odvetniške pisarne, ki list ob raznih prilikah preplačajo ter presežek podarijo društvu in končno tudi niso všteti oni člani, ki so sicer naši, toda ne vodijo evidence glede društvenih dolžnosti in so zlasti s članarino odnosno podpornino v zaostanku.

Iz društvenih Pravil, ki so bila z odlokom dne 3. sept. 1919 št. 8350 od Deželne vlade v Ljubljani potrjena, je razvidno, da ima naše društvo pravico

ustanavljati krajevne skupine vsepovsod v naši kraljevini.

§ 1. Pravil se glasi: Društvo se imenuje »Društvo odvetniških in notarskih uradnikov«, ima svoj sedež v Mariboru, razteza svoj delokrog po celem ozemlju kraljevine SHS ter sme v svojem delokrogu ustanavljati krajevne skupine.

Ker eksistira v Celju leta 1896 ustanovljeno bratsko društvo, pričakovali smo popoln razmah tega najstarejšega stanovskega društva v Celju, vsled česar se je prvotno v Sloveniji delovanje našega društva teritorialno omejilo na mariborsko okrožje.

Vsled tega je društvo ustanovilo dne 13. junija 1920 kot I. skupino le ono v Ptujju, katera se je do danes v splošno zadovoljnost razvila.

Da bi delovanje naših tovarišev tudi po ljubljanski oblasti pričelo, delovalo je naše društvo z živo in pisano besedo ter na zborovanjih na to, da se je s pomočjo Zveze društev privatnih nameščencev za Slovenijo v Ljubljani dne 21. decembra 1924 ustanovilo samostojno Društvo odvetniških in notarskih uradnikov ljubljanske oblasti v Ljubljani. Vkljub pričetnemu navdušenju naših koleginj v Ljubljani pa novo bratsko društvo ni nikdar prav oživelo. Seje se niso vršile, članarina ne pobirala in ko je par agilnih odbornic zapustilo svoja službena mesta, je društvo popolnoma zaspalo, tako, da tudi v socialnih zavodih, kakor Pokojninskem zavodu, Delavski in nameščenski zbornici, Zvezi društev privatnih nameščencev za Slovenijo itd., nima nikaškega zastopstva.

V teh zavodih morajo torej zastopati interese odvetniškega in notarskega uradništva v Sloveniji in Dalmaciji delegati našega društva (Gilčvert Dragotin - Maribor, Christof Bogo - Ptuj ter Čremožnik Lovro - Celje).

Iz tega sledi, da bode imelo naše društvo dolžnost in nehvaležno nalogo, da bode v bodočem desetletju skušalo obuditi k rednemu poslovanju bratska društva v Celju in Ljubljani ter ustanoviti krajevne skupine povsod tam, kjer bode to potrebno. To zahteva duh časa in stanovske potrebe.

Res je, da je odvetniško in notarsko uradništvo težko organizirati, ker smo raztrošeni po raznih mestih in trgih. Toda, ker imamo svoje stanovske liste »Odvetniška pisarna« in »Organizator«, se zamoremo potom teh glasil spoznati in o naših skupnih potrebah informirati.

Vrhutega naši tovariši in kolegije ne smejo podcenjevati ne sebe, ne svojih stanovskih organizacij. Naša stanovska društva imajo danes drug pomen in druge naloge, kot pred vojno, ali pa pred 30. leti. Takrat smo se še bojevali za pokojninsko zavarovanje, za nedeljski počitek, delovne ure, regulacije plač itd.

Danes smo pokojninskega zavarovanja že deležni ter moramo v Pokojninski zavod le odposlati delegate, ki pomagajo upravo in uradovanje zavoda tako usmeriti, da bodo zaščiteni v polni meri tudi interesi odvetniškega in notarskega uradništva.

Kot zakonita zastopnica naših drugih teženj in interesov nastopa Delavska in nameščenska zbornica. Ta zbornica pa je izšla iz strokovnih organizacij. V istih mora imeti tudi svojo oporo, inicijativni izvor in ako potrebno tudi odpor. Naš stan mora gledati, da bode stanovsko organiziran, ker le na ta način tvori v resnici del gori navedenih zakonito ustanovljenih socialnih naprav. Le take organizacije s številnimi in zavednimi člani bodo zamogle biti upoštevane pri socialnih ustanovah, bodisi pri izberi in dodelitvi delegatov, razdelitvi brezposelnih podpor, pri intervencijah v stanovskih zadevah itd.

Zveza društev privatnih nameščencev v Ljubljani z včlanjenimi 10 društvi (s 17 skupinami in 1462 člani) je važen faktor, ki ima vpliv in je uspešen posredovalec med posameznimi organizacijami in socialnimi institucijami. Potom stanovskih društev pa smo ob enem člani Zveze in tvorimo ono verigo organiziranih članov, ki oklepa socialne institucije ter vodi v Pokojninski zavod, Bolniško blagajno, Delavsko in nameščensko zbornico, kjer je izvor nasvetov, ukrepov in sklepov, ki tvorijo podlago za socialno zakonodajo.

Član vsake strokovne organizacije naj ima v prvi vrsti ta koristen in velevažen pomen organizacij pred očmi in naj ne zahteva od organizacij prepogosto osebnih podpor in koristi.

Največjo ignoranco in nekolegijalnost pokaže oni tovariš in ona koleginja, ki v organizacijo ne vstopi z jalovim izgovorom: »Kaj pa imam od društva? Rajši one dinarje za kaj družega porabim!« In s tem je zadeva pri takem »možganskem lenuhu« končana. Hodi svoja stranska pota in ga nič vest ne peče, da s tem škoduje sebi in sotovarišem. Nič ni take kolegije sram, da je v očeh svojih tovarišic in večkrat tudi v šefovih očeh nižje taksirana, kakor pa zavedne, disciplinirane in organizirane članice.

Ob desetletnici obstoja našega društva in delovanja sorodnih organizacij lahko izrečemo našo sodbo glede organiziranega in neorganiziranega uradništva. Opažali smo tekom let, da so organiziranci najbolj perfektni uradniki(-ce), da so zanesljivi v uradniškem poslovanju in dobri kolegi in kolegije tudi izven pisarne.

Pri posredovanju služb in podeljevanju brezposelnih podpor pa smo večkrat ugotovili, da so ravno iz vrst neorganizirancev številni oni, ki moledujejo in prosjačijo na nedostoičen način za podpore pri društvenem predsedniku in blagajniku, da se pa tudi vkljub podelitvi podpore od strani društva, Borze dela ali Pokojninskega zavoda še obračajo kot berači do odvetnikov, kateri jih odpravijo navadno z zaničljivo gesto »fehtarji«. Uradništvo v

dotični pisarni oblije rdečica, ko vidi, kako tavajo taki bivši tovariši, ki so v aktivni službi omalovaževali svojo organizacijo, zanemarijali službene dolžnosti ter slednjič dospeli na polje, kjer se ne moremo več srečavati kot kolegi.

Kdor pa je večleten član svoje strokovne organizacije, ta bode v slučaju nesreče ali nezakriviljene brezposelnosti potom organizacij dostojno in z nepovešenimi očmi nastopal ter seveda gmotno in moralno mnogo več dosegel, kot njegov neorganiziran tovariš v enakem položaju.

Član našega društva se bode v slučaju brezposelnosti obrnil odkrito na društvo, katero pozna njegovo življenje in njegove pisarniške zmožnosti. Gotovo bode resno posredovanje od strani stanovskega društva — katero ima dobre zveze pri sorodnih organizacijah in tudi pri gg. šefih — uspešneje, kakor pa iskanje služb potom posameznika, ki je morda s svojim bivšim šefom skregan, organizacije ga pa ne poznajo, ker ni včlanjen. V slučaju bolezni dobi član podporo za prvo silo od našega društva. Izposlovali pa smo našim članom v veliki potrebi večkrat podpore tudi od Borze dela, Pokojninskega zavoda in v bodoče pride v poštev še naš S. P. F. (Splošni podporni fond), kateri se zbira in množi tudi za naše društvo pri Zvezi društev privatnih nameščencev v Ljubljani.

Za slučaj smrti pa plača naše društvo za člana — ki je bil vsaj 10 let naš društvenik — znesek 1000 Din in tudi več prispevka k pogrebnim stroškom. V par slučajih bili so naši člani v tem desetletju na društvene stroške dostojno pokopani. Preostalim se je v potrebi naklonila še posebna podpora in pri Bolniški blagajni ter Pokojninskem zavodu smo intervenirali, da so bili prispevki ozir. pokojninska renta dedičem čimpreje nakazani. Še mnogo koristnega je društvo storilo teh 10 let za svoje člane. Kdor je pazno čital Odvetniško pisarno od leta 1921 dalje ter redno zahajal na naše občne zборе in druga predavanja, ta je prilično informiran in ta zna ceniti moč in ugled našega društva.

Kdor pa v teh desetih letih ni ničesar koristnega storil za našo skupnost, kdor je imel »gluha ušesa« za vse dobro in niti kot član ni hotel pristopiti k našemu ali sorodnemu društvu, ta se tudi društvenega jubileja ne more veseliti. Za neorganizirance take »zakrknjene narave« niso pisane te bodrilne besede. Za nje ostaja vse naše prizadevanje prej kot slej »Vox clamantis in deserto« (glas vpijočega v puščavi).

Toda dober pastir hoče imeti vse ovce v hlevu, da bodo varne pred volkovi. Tudi organizacije imajo dolžnost, da vabijo in kličejo skupaj vse one, ki spadajo po stanu in načinu izvrševanja svoje službe v eno stanovsko edinico.

Po Sloveniji uraduje okrog 500 do 600 odvetniških in notarskih uradnikov in uradnic. Samostojna društva obstojajo v Celiu, Ljubljani in Mariboru s skupino v Ptujju. Niti 20% celokupnega uradništva ni organizirano. Nad 80% tovarišev in kolegij je po Sloveniji še izven organizacij, ki niti duševno, niti materijelno ničesar ne prispevajo k skupnemu delu.

Res, da vidimo mlačneže tudi po drugih strokah privatnih nameščencev, ko neorganiziranci mir-

no gledajo, kako se njih organizirani in požrtvovalni kolegi šibijo pod težo društvenega dela in prostovoljno prevzetih dolžnosti, toda te vrste neorganiziranci iz skupin nameščencev ne smejo biti za vzgled odvetniškemu in notarskemu uradništvu. Ono je že po svoji službeni dodelitvi in deloma tudi vsled svojih višjih študij in življenske prakse poklicano, da sodeluje tudi pri razvoju nameščentstva na sploh. Ako pa hoče biti vpoštevano pri tem sodelovanju, mora se najprej samo organizirati v lastni stroki.

Imajoč vse to pred očmi in priznavajoč, da med posameznimi strokami priv. nameščentstva ne sme biti bojov, temveč tesno sodelovanje ene skupine poleg druge, ako hočemo doseči kake uspehe, ustanovile so mariborske organizacije in sicer mariborska Podružnica Saveza priv. nameščentstva Jugoslavije s sedežem v Zagrebu, mariborski pododbor Saveza bančnih činovnika s sedežem v Zagrebu ter naše samostojno društvo »Medorganizacijski odbor v Mariboru«. Pozneje je pristopila še mariborska sekcija Saveza apotekarskih saradnika. V ta odbor so te štiri organizacije odposlale svoje društvene predsednike in tajnike. Dne 13. avgusta 1923 se je vršil v Mariboru tozadevni ustanovni sestanek, pri seji dne 28. avgusta 1923 je bil sestavljen Pravilnik in pri seji 18. septembra 1923 isti ridigiran. Ta odbor je deloval do leta 1927, ko je bila v Ljubljani oz. v Zagrebu ustanovljena Federacija organizacij priv. nameščentstva. Takrat pa se je mariborski Medorganizacijski odbor izpremenil v Mestni odbor Federacije v Mariboru, kjer je zastopano tudi naše društvo.

Tudi društva drugod so čutila pomanjkljivost organizacij v tem, da so pač posamezne organizacije v lastnem delokrogu dosegale lokalne uspehe, da pa koristi vseh organizacij za razne vrste nameščencev niso bile tako zaščitene, kakor bi lahko bile, ako bi delovanje posameznih društev bilo usmerjeno v neko centralo, katera bi imela pregled in nadziranje nad posameznimi društvi in skupinami.

Vsled tega so delegati Pokojninskega zavoda in Delavske zbornice, pritegnivši nekatere predsednike in odbornike raznih strokovnih organizacij, že leta 1922 v Ljubljani pričeli pripravljati Zvezo društev priv. nameščencev po Sloveniji s sedežem v Ljubljani. Dne 13. julija 1924 se je vršil v Ljubljani ustanovni občni zbor Zveze, katera je v teh petih letih mnogo koristnega dosegla za svoje člane in za nameščentstvo na sploh. Zveza šteje danes 1462 redno plačujočih članov (med katerimi so tudi vsi redni člani našega društva in ptujske skupine), včlanjenih pa ima 10 društev s 17 krajevnimi skupinami.

Zvezi načeljuje neumoren delavec in priznan strokovnjak na raznih poljih g. dr. **Obersnel Maks**. Blagajništvo pa je poverjeno nesebičnemu, inicijativnemu in agilnemu tovarišu g. **Lovšinu Evgenju**, ustanovitelju Zveze, za katero je do danes žrtvoval mnogo truda in dela ter ob vsaki priliki tudi gmotno podprl Zvezo in Organizatorja.

Tudi pri ustanovitvi Zveze in pozneje ves čas do danes je naše društvo aktivno sodelovalo in je ta čas v odboru zastopano po III. podpredsedniku. Zveza ima svoje delegate pri Pokojninskem zavodu in Delavski zbornici, kjer je bilo naše društvo zastopano od ustanovitve 1919 dalje, torej celih 10 let.

Tekom teh 10 let ni samo naše društvo, temveč tudi Zveza Federacija in sorodne organizacije preživele velike napore v organiziranju priv. name-

Gilčvert Dragotin,

ustanovitelj društva in predsednik 1919—1929.

ščentstva. Doživeli pa smo tudi velika razočaranja ter večkrat konstatirali indolenco in nevhvaležnost od strani neorganiziranega nameščentstva, katero je bilo ena glavnih ovir, da organizacije v zadnjem desetletju niso mogle doseči vseh načrtanih ciljev v posameznih strokah. Kot resnično pa se je v tem času preizkusilo glasilo: »Experientia est omnium rerum magistra.« (Izkušnja je najboljša učiteljica.)

Vendar pa se danes z veseljem lahko ozrejo v prošlo desetletje ne samo naše društvo, temveč tudi druge strokovne organizacije in organizirano članstvo.

Kar smo še pred 10 leti pogrešali, to se danes dviga pred našimi očmi. Domovi Delavske in nameščenske zbornice se dvigajo, palače in navadne stavbe Pokojninskega zavoda in Okrožnega urada za zavarovanje delavcev in nameščencev se množijo, vse to vidimo pred nami.

Za starostno zavarovanje nameščencev izkazuje pri Pokojninskem zavodu n. pr. bilanca za leto 1928 znesek 173,526,547 Din. V Delavski zbornici so se zasnovali in se še izdelujejo razni socijalni zakonski osnutki, ki naj tudi priv. nameščence zaščitijo pred nasprotno močnejšo fronto.

Želim, da postane v bodočem desetletju tudi fronta priv. nameščencev enotna in močna, da bomo

z zastopniki gg. delodajalcev priznani in enakovredni kontrahenti ter bomo v sporih pravično in legalno razpravljali, da bodo interesi obeh strank varovani.

H koncu se v imenu društva zahvaljujem vsem dragim rednim članom in članicam, ki so s svojo vztrajnostjo in disciplino pokazali pravo razumevanje društvenega življenja. Društvena zahvala gre tudi velecenjenim gg. rednim podpornim članom, kateri so mnogo pripomogli do medsebojne harmonije in so društvo moralno in gmotno podprli, da je isto zamoglo nemoteno vršiti svoje dolžnosti. Končno izrekam zahvalo vsem čislanim naročnikom našega glasila »Odvetniška pisarna«, ker so z naročnino in predplačili ojačili naš podporni fond.

V tem desetletju smo zbrali na članarini, podpornini, naročnini in na drugih prispevkih precej nad 100.000 Din. Izplačali smo številne podpore, pogrebne, prispevke za Zvezo, tudi prispevke na premijah Pokoininskemu zavodu za nekega člana itd. Samo za list smo od leta 1921 dalje izdali nad 45.000 Din. In vendar še izkazuje naša blagajna po odbitku vseh izplačil nekaj nad 60.000 Din čistega premoženja.

Nai bi se te številke, zlasti pa število članstva v bodočem desetletju podvojile in potrojile. Oživi naj v srcu vsakega odvetniškega in notarskega uradnika po celi Sloveniji ljubezen do lastnih organizacij. Naj našo notranjost napolni potreba po strokovni organizaciji. Oživi naj čut pravega spoznanja in strokovne samozavesti, potem bo tudi naše društvo obhajalo svojo 20 letnico v znamenju preroidenja in oživljenja vsega privatnega nameščenstva k boljši bodočnosti.

Gilčvert Dragotin,
društveni predsednik.

Ustanovitev društva odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru pred 10. leti.

I.

Ko obhajamo v precej izpremenjenih razmerah 10-letnico obstoja našega društva in ker smo v tej 10-letni dobi sodoživeli velike svetovne preobrate, državna zasnovanja, politične preorijentacije ter zasledovali razvoj naše zaželjene novonastale Jugoslavije, v kateri smo si v tem deceniju tudi mi zaželeli primerne stanovskega razvoja, ozrmo se danes za 10 let nazaj ter se zamislimo v razmere v letu 1919 — polno prevratov in preroidenja vseh stanov.

V tni velikí dobi tudi stan odvetniških in notarskih uradnikov ni hotel zaostati za sodobniki.

Po večini so se stari borci in preizkušeni organizatorji naše stroke vrnili iz raznih bojnih front, v kolikor niso obležali na bojiščih, odnosno umrli po raznih taboriščih in bolnicah.

Nadaljevali so svojo bojevitost doma ter pričeli na organizatoričnem polju buditi svoje tovariše in kolegije na duševno oživljenje v dosego boljših življenskih predpogojev, pozivljajoč na borbo za izboljšanje stanovskih razmer.

Svetovni preobrat nas je odrezal od naših tovarišev v Gorici in Trstu. Delokrog stanovskih borcev se je moral omejiti na Ljubljano, Celje in Maribor.

Društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju ter Strokovna skupina odvetniških in notarskih uradnikov in uradnic »Društvo zasebne uradništva Slovenije« v Ljubljani razposlali ste tiskano »Spomenico« na vse odvetnike in notarje, na odvetniško in notarsko uradništvo ter na Odvetniško in Notarsko zbornico.

Spomenica razdeli uradništvo v tri kategorije, bavi se z minimalnimi plačami, posebnimi nagradami in nabavnim prispevkom, s službeno pogodbo, delovnim časom, odpovednim rokom in odpravnino, zaupniki in končno z obveznimi določbami.

Do predlagane skupne ankete med odvetniki in notarji ter zastopniki gornjih stanovskih organizacij pa do danes ni prišlo.

V Mariboru pred vojno ni bilo samostojne organizacije. Iz voine so se vrnili ter v Mariboru ostali tovariši Cilenšek Josip, Dergas Stefan, Gilčvert Dragotin in Moškon Franjo, ki so pred vojno bivali v Gorici ter načelovali tam samostojnemu Društvu odvetniških in notarskih uradnikov v Gorici.

Kot štajerci se po preobratu vsled novih državnih mej niso mogli več povrniti na svoja prejšnja službena mesta v Gorico. V Mariboru so našli še nekatero stanovsko zavedne tovariše, kakor Planinšek Martina, Lorber Jankota, Jančar Cirila, Hoschitz Karola in druge, ki pa so pred vojno pripadali deloma celjskemu društvu, deloma pa gravitirali na Gradec in Dunaj. V ostalem pa so se po pisarnah nabajale neorganizirane uradnice.

II.

Ustanovitev.

Na povabilo od strani tov. Gilčvert Dragotina, pisarnovodje v pisarni voditelja štajerskih Slovencev, g. dr. Rosine Franjota, odvetnika v Mariboru, zbralo se je v sredo, dne 18. junija 1919 v restavraciji »Stara pivarna« krdelce mariborskih tovarišev, da osnujejo samostojno Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za obseg kraljevine SHS s sedežem v Mariboru.

Pripravljalni odbor je imel nalogo, pripraviti pravila, razposlati vabila na pristop, sestaviti resolucije ter sklicati ustanovni občni zbor. O tem sestanku je pripravljalni odbor obvestil tovariše in javnost s sledečim člankom v dnevnem časopisju: Nova Doba (Celje), Mariborski delavec (Maribor), Jugoslavija (Ljubljana).

Odvetniški in notarski uradniki v Mariboru so imeli dne 18. junija 1919 stanovsko zborovanje, kjer so soglasno sklenili ustanovitev lastnega društva odvetniških in notarskih uradnikov za celo mariborsko sodno okrožje s sedežem v Mariboru.

Narodni preobrat v Mariboru je pokazal potrebo, da se organizira v tem mestu tudi ta stan, ter intenzivno sodeluje povsod, kjer so dosedaj povečini nastopali številni nemški tovariši, ki pa se nikdar niso hoteli pridružiti našim stanovskim društvom, marveč so se »po svoje« organizirali z njih tovariši po Gradcu in Dunaju. Od kar je uveden novi civilno-pravdni in izvršilni red in zlasti, od kar je raztegnjeno sodno zastopanje v smislu § 31 c. p. r. tudi na v to vsposobljene pisarnovodje, se ustroj pisarniškega poslovanja po vsem razlikuje od uradovanja pod starim civilnopravdnim redom.

Kakor se sedaj zahteva mnogo več znanja in odgovornosti pri sodnih uradnikih ter se jim je temu primerno spremenilo njih naslove in uredilo plače, tako

je tudi v odvetniških in notarskih pisarnah nastala potreba po stalnih in discipliniranih uradnikih z večjo izobrazbo, da zamorejo vršiti odgovorno službo v razbremenjenosti šefov, v zadovoljnost strank in olajšanje sodnega postopka. Temu primerno je urediti tudi njih imenovanja in plače. Vse potrebne korake bode novo društvo sporazumno s tovariškimi društvi v Celju in Ljubljani podvzelo.

Na zborovanju se je nadalje soglasno sklenilo, da se mariborski tovariši pridružijo znani resoluciji celjskega Društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov z dne 23. aprila 1919 z istimi zahtevami in predlogi in da se te resolucije odpošlje Odvetniškimi in Notarskim zbornicam ter Odvetniški zvezi.

Društvo je prepričano, da mu bodo zlasti v tem času svetovnih preobratov, ko se ustanavljajo nove države, ko se ujedinjujejo posamezni narodi, ko iščejo zaščite in uspehov vsi sloji v svojih stanovskih organizacijah, — pristopili brez izjeme vsi odvetniški in notarski uradniki in uradnice, vstevši kandidate kot redni, odvetniki in notarji pa kot podporni in ustanovni člani po celem okrožju mariborskega sodnega okraja. V pripravljalni odbor so izvoljeni: pisarnovodja tov. Dragotin Gilčvert (pisarna Dr. Rosina), Franjo Moreše (pisarna Dr. Rapoc) in Franjo Moškon (pisarna Dr. Serbec), ki sprejemajo priglasbe ter dajejo vsa potrebna pojasnila.

III.

Ustanovni občni zbor.

Poročilo priobčeno v »Mariborskem Delavcu« z dne 1. 8. 1919.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za mariborsko okrožje imelo je dne 20. julija 1919 ustanovni občni zbor v Mariboru ob številni udeležbi. Najstarejši pisarnovodja **Franjo Moreše** otvori zborovanje ter pozdravi v prisrčnih besedah zborovalce. Za predsednika zborovanja so na to soglasno izvolili pisarnovodjo **Dragotina Gilčverta**, ki obširno razpravlja o ciljih, za kojimi mora društvo stremeti. Jugoslavija nam je donesla slovenski Maribor, v kojem prvič zborujemo slovenski odvetniški in notarski uradniki in uradnice, česar pod staro Avstrijo ne bi mogli v tako lepem številu. V novo nastali državi naj bi se v vseh slojih izpolnilo francosko načelo: Liberté, fraternité, égalité. Spominja se prvoborniteljev, ki so pred 23 leti (1896) ustanovili Društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju, ki je do danes vkljub vsem zaprekam vršilo težke naloge. Govornik se v toplih besedah spominja v vojni padlih tovarišev, od katerih imajo nekateri velike zasluge za stanovsko organizacijo. Videli smo tovariše na fronti, na odgovornih upravnih mestih, ponajveč kot podčastnike, nekateri so se povzpeli tudi do poročnikov, eden tovariš se je boril v Črni gori kot stotnik, a zopet drugega tovariša sem srečal kot majorja v Kruševcu v Srbiji. Znak, da v naših krogih ne pomanjkuje izobrazbe in duševnih sil. Po naštetju vitalnih potrebščin in njih cen pred in po vojni, omenivši malo vrednost današnjega papirnatega denarja, preide govornik na razmerje med starim in novim tarifom ter dokaže, da so zahteve odvetniških in notarskih uradnikov iz celjske resolucije z dne 23. aprila 1919 po vsem opravičene, kar dokumentirajo dnevniki pisarniških izdelkov. V nekaterih pisarnah še te moderne in praktične uvedbe ni, zato naj se nemudoma upelje, kajti

dnevnik je ogledalo pisarniškega delovanja, termometer glede pridnosti in sposobnosti posameznih pisarniških moči in naj bode tudi kot regulator maksimalnih plač. Novemu društvu želimo vsi prav iskreno: vivat, crescat, floreat.

Burno pozdravljen naslika predsednik Društva odvetniških in notarskih uradnikov v Celju g. **Ignac Založnik** v temperamentnem govoru bedni položaj celjskih tovarišev, ki jih je dovedlo do sklepa, da stopijo v stavko, dokler ne bodo nekateri nepristopni seči uvideli opravičenost tega eksistenčnega boja. Po daljši debati, koje so se udeležili tudi pisarnovodje Josip Cilensek, Franjo Moškon, Karol Troha, Martin Planinšek, Stefan Dergas, Franjo Hrušovar in drugi, so bile soglasno sprejete spodaj navedene resolucije, katere se predložijo vladam v Beograd in Ljubljani ter Odvetniškimi in Notarskim zbornicam. Novi odbor je bil soglasno izvoljen: Dragotin Gilčvert, predsednik; Stefan Dergas, tajnik; Franjo Moškon, blagajnik; Franjo Moreše, Pavla Rebol, odbornika; Martin Planinšek, namestnik; Anica Čelan, namestnica. Nadzorstvo: Hinko Christof, pisarnovodja v Ptuj; Josip Lorber, pisarnovodja v Slovenski Bistrici. Članarina znaša mesečno za redne člane s plačo nad 600 K znesek 4 K, od 400 do 600 K znesek 2 K, pod 400 K pa 1 K, podporni člani mesečno 4 K ustanovniki enkrat za vselej 100 K.

Sklepi ustanovnega občnega zbora.

IV.

Poročilo priobčeno v »Mariborskem Delavcu« z dne 29. 7. 1919.

I.

Ugotavlja se, da so najpotrebnejše življenske potrebščine vsled vedno rastoče druginje in male vrednosti valute postale, kakor večini drugemu uradništvu, tako tudi odvetniškemu in notarskemu uradništvu skoro nedosegljive.

Z najnižjo plačo od mesečnih 100 K do 150 K se je zamoglo pred vojno dosti bolje izhajati, kot sedaj z mesečno plačo od 400 K do 600 K, koje plače pa so le nekateri deležni.

Ako naj še stan odvetniških in notarskih uradnikov kot tak nadalje obstoji, je nujna potreba takojšnje reorganizacije in regulacije plač.

Vladni poverjenik za pravosodje je že v naredbah od 10. 3. 1919, št. 403 in 404 ustanovil podlago, da se omogoči zvišanje plač tudi odvetniškemu in notarskemu uradništvu.

Odvetniški in notarski tarif je že po samem besedilu gornje naredbe podvojen in potrójen.

V resnici pa se honorirajo izdelki odvetniških in notarskih pisarn 4—6 krat višje kot pred vojno, ker spada mnogo tožb z ozirom na sedanjo vrednost spornega predmeta vsled splošnega podraženja vseh predmetov pred sodne dvore, kjer je zastopanje po odvetnikih po postavi zapovedano, med tem, ko so slični spori pred vojno spadali pred okrajna sodišča, kjer zastopstvo po odvetnikih ni bilo zapovedano.

Povdarja se, da se pri odmeri stroškov sodnija ozira le na stvarno sposobnost in vsebino izdelka, ne pretresa pa, kdo je koncept dotične vloge sestavljal in da se v spornih in izvenspornih zadevah plačuje honorar za izdelke enako, naj isti izvira od šefa, koncipijenta, pisarnovodje ali ostalega osebja. Isto velja tudi glede zastopanja pri sodiščih, v kolikor so nejuristi po § 31 c. p. r. do tega zastopanja opravičeni.

Le ta način uradovanja je omogočil, da so se nekateri odvetniki in notarji zamogli povzpeli do raznih častnih, političnih in drugih mest in da so tudi pri vladi prevzeli najodgovornejša mesta, ki zahtevajo posvečanje vseh duševnih sil in osebne prisotnosti za vršenje njih važne politične in državne službe.

Vkljub odsotnosti teh gg. šefov pa še delujejo in cvetijo njih odvetniške in notarske pisarne pod vodstvom njih pisarniških vodij in koncipijentov, kar bi bilo onemogočeno, ako bi bili slednji prisiljeni ustaviti nadaljno sodelovanje v teh pisarnah.

II.

Radi tega je neumevno, da ti odlični možje na odgovornih mestih, ki izdajajo naredbe za ureditev socialnega razvoja in regulacije plač vseh stanov, še vedno niso ukrenili primernih korakov za reorganizacijo lastnih uradnikov ter jim zagotovili prosti razvoj in primerno stanovsko stališče v človeški družbi.

Znano nam je, kaj zasluži pisarna in vsak poedinec dnevno v odvetniški in notarski pisarni in baš te visoke številke niso za storjeno delo posameznikov v nikakem razmerju z nizkimi našimi plačami.

Pojmi o čutu pravičnosti se nam zmešajo, kadar hočemo raziskati nekaj logike v tem številčnem nesoglasju.

Dnevnik vsake pisarne je ogledalo pisarniškega delovanja in razvoja, isti tvori podlago za potrebno število pisarniškega osebja in višino plač poedincev.

V očigled tem dejstvu in ker je notorično, da je uradništvo odvetniških in notarskih pisarn med vsemi sličnimi stanovi najslabše plačano, da je ta stan najmanj organiziran in vsled tega v človeški družbi najmanj vpoštevan, sešlo se je danes uradništvo odvetniških in notarskih pisarn, v številni pisarnovodje in koncipijente brez razlike strank in narodnosti, na stanovsko zborovanje v Mariboru v restavracijski dvorani »Maribor«, ustanovilo za mariborsko okrožje lastno društvo ter med drugim sklenilo sledeče

resolucije:

1. Pridružujemo se v polnem obsegu resolucijam z dne 23. aprila 1919, sklenjenim na sestanku Društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju in razposlanim prizadetim korporacijam in poedincem.

2. Vztrajamo solidarno s celjskimi tovariši na tem, da se te resolucije tudi za uradništvo odvetniških in notarskih uradnikov Mariborskega okrožja v polnem obsegu izvede.

3. Dokler se resolucija ad 1. ne izvede, naj se uvede začasno v vseh pisarnah minimalna plača za kategorije a) in b), t. j. (koncipijenti in pisarnovodje) po K 900.— do 1200.—, za uradništvo kategorije c) in d) (t. j. strojepisce in stenografinje) po K 400.— do 600.— mesečno ter delaprosti sobotni popoldan.

4. Vlado v Beogradu in Ljubljani se naproša, da s primernimi naredbami ukrene potrebno, da se pride legalnim potom med odvetniki in notarji ter njih uradništvom do pravičnega sporazuma v smislu resolucij sub 1. z dne 23. aprila 1919.

5. Odvetniške in Notarske zbornice se naproša, da uvedejo obligatno v vseh odvetniških in notarskih pisarnah dnevnik, kakršnega že itak imajo leta in leta v modernih pisarnah šefi, v katerega se naj sproti

vpisujejo dnevni izdelki in zaslužek posameznikov ter naj služi ta dnevnik v podlago za sprejem potrebne uradništva, naj bo dnevna kontrola glede pridnosti in vporabnosti pisarniškega osebja in naj bo regulator maksimalnih plač.

6. Stanovske tovariše in tovarišice ter gg. koncipijente se vabi na pristop k društvu ter se jih pozivlja, da vsak v svojem okolišju z vsemi sredstvi deluje za doseg stavljenih ciljev.

7. Gg. odvetnike in notarje se istotako vljudno vabi kot podporne člane na pristop k društvu in k sodelovanju, da si potom društva vzgoje stalno, zavedno in neodvisno ter šolano uradništvo.

8. Obžalujemo, da celjski gg. odvetniki in notarji niso vzeli v pretres resolucije z dne 23. aprila 1919 ter so z njih zadržanjem napram Društvu odvetniških in notarskih uradnikov v Celju slednje prisilili, da je poseglo po samopomoči ter napovedalo za jutri splošno stavko celjskih tovarišev, koncipijentov in tovarišic.

Izrekamo se z njimi solidarne ter jih bomo pri tem resnem boju v vsakem oziru podpirali.

9. Ker pa so mariborski gg. odvetniki in notarji z ozirom na gornjo resolucijo z dne 23. aprila 1919 sklicali stanovsko posvetovanje na dan 27. maja 1919 v Mariboru ter se pri istem s to resolucijo obširno bavili in v nekaterih točkah resolucijam tudi pritrdili, glede spornih točk pa sporočili Odvetniškemu in Notarskemu zbornicam željo po sklicanju ankete in ker so nekateri mariborski tovariši dosegli v zadnjih mesecih brez prigovarjanja precejšnje povišanje plač z zagotovitvijo skorajšnjega zopetnega povišanja, se soglasno sklene, da mariborski tovariši za sedaj ne bodo stavkali in naročajo društvu, da ukrene vse potrebne korake glede onih tovarišev in tovarišic, ki niso bili deležni zaslužnega povišanja službenih prejemkov.

10. Novo ustanovljeno društvo naj uravna smer delovanja na pravični podlagi, ki naj bo koristno gg. šefom in uradništvu ter pripomore stanu odvetniškega in notarskega uradništva v socialni družbi do primerne vpoštevanja, katero mu pristojno po naobrazbi, načinu uradovanja ter izdelovanja pisarniških izdelkov.

V Mariboru, dne 20. julija 1919.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov kraljevine SHS v Mariboru.

Blagajnik: Predsednik: Tajnik:

Fr. Moškon l. r. Drag. Gilčvert l. r. Št. Dergas l. r.

V.

Društvena pravila odobrena.

Kraljestvo Srbov, Hrvatov in Slovencev.
Policijski komisariat v Mariboru.

Štev. 1004/210.

Gospodu predsedniku

Društva odvetniških in notarskih uradnikov

Dragotinu Gilčvertu, pisarnovodji pri odvetniku
g. dr. Rosini

v Mariboru.

Glasom odloka z dne 3. 9. 1919, št. 8350 pr. dovoljuje Deželna vlada, poverjeništvu za notranje zadeve, v smislu točke 2 naredbe ministrskega sveta z dne 20. maja t. l., Uradni list XCVIII, ustanovitev »Društva odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru« po predloženih pravilih. 1 izvod pravil se Vam vrne v prigrabu z naročilom, da čimprej semkaj javite predsedništvo in odbor društva.

Državno-policijski komisariat Maribor, dne 11. septembra 1919.

L. S.

Vodja: Dr. Senekovič I. r.

Dr. Ivana Šušteršič

prva ženska odvetniška uradnica v pisarni pok. Dr. Ivana Šušteršiča, odvetnika v Ljubljani od 1896 do 1899. Potem neutrudljiva prvovrstna slovenska pisateljica. Rojena v Ljubljani 22. IV. 1878, umrla v Zagrebu 21. nov. 1926 v starosti 48 let kot odlična in zaslužna pisateljica. (Glej opis v Odvetniški pisarni decembra 1927.)

Zadnji kongres odvetniških in notarskih uradnikov pred 15. leti v Ljubljani.

Poročilo priobčeno v »Slovenskem Narodu« z dne 3. jun. 1914, št. 124.

II. shod avstrijskih jugoslavenskih odvetniških in notarskih uradnikov se je vršil v nedeljo, dne 31. maja 1914 v Narodnem domu v Ljubljani. Shod je otvoril g. Christof. V predsedstvo so bili izvoljeni gg. Christof (Ljubljana), Rubčić (Zagreb), Gutsch (Dunaj), Založnik (Celje) in Schönherr (Celovec), za reditelja g. Stopar, za zapisničarja pa g. Vode. Po pozdravnih nagovorih g. Christofa in tajnika državne organizacije gosp. Gutscha je državni poslanec g. dr. Ravnihar pozdravil shod kot šef in kot državni poslanec.

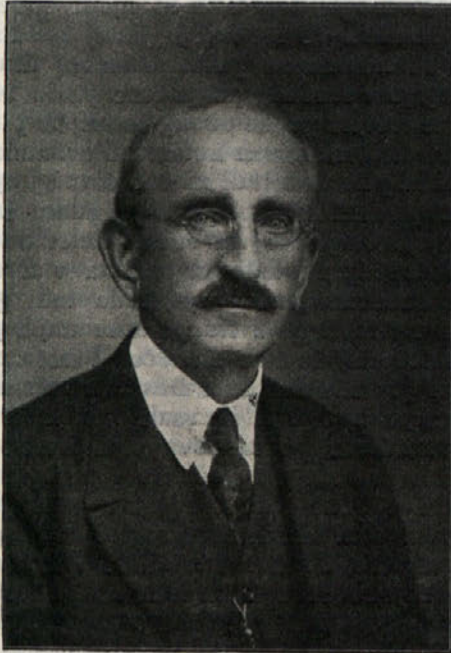
Stoječ na stališču, da je treba narodu vseh stanov, da je popoln, bo vpošteval vedno tudi socialne težnje odvetniških in notarskih uradnikov. Treba je iskati sredstev, da se premoste nasprotstva med stanovi in se približajo drug drugemu. Zeli shodu v tem pogledu mnogo uspeha.

Iz temeljitega referata gosp. Tavčarja (Ljubljana) moremo posneti le glavne misli. Večina uradniških kategorij državni, komunalni in tudi nekateri zasebni uradniki so dosegli spričo vedno naraščajoče draginje reguliranje plač. So pa zasebni uradniki, ki tega še niso mogli doseči, med njimi odvetniški in notarski uradniki. Ti zahtevajo sedaj zvišanje svojih dohodkov in minimalne plače. Zasebni uradniki na sploh dosegajo v Avstriji povprečno plačo 1400 kron, najmanj dve tretjini pa ne dosežeta niti te plače, tako je zlasti pri odvetniških in notarskih uradnikih. Plače v posameznih pisarnah tudi močno divergirajo. Izenačenje plač pisarniškemu osebju je lahko izvedljivo, ker opravljajo večji del vsi enako delo. Solicitatorji opravljajo konceptno delo in razlika v kvalifikaciji upravičuje različno plačevanje, toda tudi glede teh je umestna zahteva po zvišanju dosedanjih plač. Minimalne plače naj bi bile sledeče: Vsak uradnik in uradnica po preizkušeni dobi mesečno najmanj 100 K, stenograf najmanj 120 K in vsak solicitor najmanj 200 K. Uradništvo pa zahteva odškodnino tudi za nadurno delo in nedeljski počitek. V mnogih pisarnah se sklep Odvetniške zbornice glede nedeljskega počitka ne vpošteva. Uradništvo samo je mnogo krivo, gledati bi moralo, da izvrši vse delo v uradnih urah, poedini slučajji so seveda izvzeti. To pa ne sme postati navada in delo ne sme biti zastoj. Delovni čas se naj zniža maksimum na 6½ ur. Uvede naj se uradni čas po angleškem sistemu, t. j. od 8. ure zjutraj do 2. ure popoldne, da si vsaj nekateri uradniki poiščejo postranskega zaslужka. Seveda bi se moral prej uvesti tak uradni čas pri sodiščih. Uvede naj pa se zaenkrat vsaj ob sobotah in dnevih pred prazniki. Ustanovila naj bi se nadalje lastna bolniška blagajna, nadalje posredovalnica za službe, sklepajo naj se kolektivne pogodbe v svrhu določitve minimalnih plač in dr. Nato navaja govornik, kaj vse se je doseglo v zadnjih letih: Starostno zavarovanje in pritegnitev k zakonu o trgovskih nastavljenicah, po novem odvetniškem redu bodo imeli uradniki pravico pri I. narokih in pri narokih v izvršilnem postopanju substituirati šefe pri sodiščih, kar bo prišlo pri reguliranju plač tudi vpoštev. Treba je za uradništvo samo naobrazbe, da si pridobi vpliv in ugled, treba je strokovnih tečajev, ki pa jih more vzdrževati le močna strokovna organizacija. Končal je svoj temeljiti referat s pozivom, da naj se oklenejo vsi odvetniški in notarski uradniki svoje organizacije.

Govoril je nato gosp. Gutsch (Dunaj) o pomenu organizacije in o njenem ojačenju, o njenih uspehih, nalogah v bodočnosti, zlasti tudi o podporah brezposelnim. Gosp. Rubčić (Zagreb) je slikal delovanje hrvatske organizacije ter prinesel njene pozdrave, narkar je po kratkem pozivu na skupno delovanje s strani gosp. Vojske zaključil predsednik gosp. Christof shod.

Po shodu se je vršil v restavraciji »Narodnega doma« dobro obiskan banket, ki so se ga udeležili s svojimi ljubljanskimi tovariši vsi vnanji gosti. Banket je vzorno aranžiral restavrater gosp. Kržišnik, ki je

poskrbel tudi za izredno dobro kapljico. Pri banketu so se izrekle mnoge krepke napitnice, tako je napil g. Christof tovarišu Gutschu, g. Gutsch vsem slovan-skim kolegom, g. Tavčar zunanjim udeležencem, g. Rubčić v imenu kolegov iz Zagreba tovarišu Christofu, g. Založnik referentu Tavčarju in odboru, **podajajoč potrebo jugoslavenske organizacije**, g. Gutsch časopisju in g. Christof zastopnicam ženstva, ki so dobile, kakor zunanji udeleženci, lepe šopke.

Christof Josip,

ustanovitelj, predsednik (1902—1915) ter častni član Društva odvetniških in notarskih uradnikov za Kranjsko, sedaj šolski ravnatelj v Ljubljani.

Josip Christof v Ljubljani:

Ob desetletnici obstoja Društva odvetniških in notarskih uradnikov v Ljubljani.

Kdo izmed nas starih borcev za ugled in za sve-te pravice odvetniških in notarskih uradnikov se ne bi srčno veselil vsakega veselega dogodka, ki ga praznuje bremena polno, toda vrlo in neumorno delujoče Društvo odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru! — Z vztrajnim zanimanjem sem sledil od vsega početka razvoju imenovanega društva, z veseljem srcem sem občudoval plemenito delo, ki so ga vršili in katero delo še vršijo tovariši, katerim je zapupano vodstvo prepotrebne družve. Koliko dobrega in koristnega za ves stan so dosegli ti častiljivi in nesebični možje! O, da bi zamogel danes, ko slavite desetletnico obstoja Vašega društva, z besedami razodeti vse to, kar prešinja moj duh, kar čuti moje srce ob tem za Vas tako važnem dogodku! Žal, ne najdem besed, da bi se zadostno izpovedal, da bi Vam svoje čute zadostno raztolmačil; vendar pa hočem pri tej priliki skromno izreči in zapisati le nekaj glavnih misli.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru je doprineslo dokaz za upravičenost in pravico svojega obstanka. Ako je to društvo, katerega moč ne temelji na številu njegovih članov, pod skrajno neugodnimi razmerami skozi dobo 10 let neumorno in uspešno delovalo in zre danes — po desetletju obstanka v polnomočju radostnega tvorjenja, sposobno za nadaljnji boj — v bodočnost, potem domuje v njem duh, ki ne bo propadel v borbi s protivnimi mnenji, duh, ki vleče kvišku in ki ne trpi nikakih spon. Ta duh napredka je vsstvaril prizadevanje, ki se je tu pač vedno in mogočno gojilo! — Vodstvo društva ni obstalo na pridobljenem stališču, ni se zazibalo v samozadovoljstvo, ni gledalo ponosno in domišljavo navzdol, temveč se je z resnostjo in vztrajnostjo borilo za višje stopnje, ki naj bi razširile horicont, razpršile mračno meglo predsodkov in rodile možato krepost, ki vabi k neprestanem, svežem in neustrašnem vzdigovanju. »Prizadevanje je življenje in življenje daje življenje« je bilo geslo vodstva tega društva do sedaj in bo tudi v naprej!

Naj bi bila desetletnica, ki jo obhaja danes to društvo, velik zgodovinski praznik za vse odvetniške in notarske uradnike vsaj naše mile Slovenije, obenem pa tudi povod za to, da se tega društva oklenejo tudi vsi oni tovariši, ki stoje še osamljeni izven njega, da bi na ta način ne bilo več niti enega tovariša, ki bi ne bil organiziran v to zanj in za njegovo družino prepotrebno udruženje!

Agilnemu in neumornemu predsedniku, tovarišu Gilčvertu, pa ob tej priliki: Hvala Ti večna za Tvoj ogromni trud! Ostani zvest svojemu plemenitemu prizadevanju tudi v bodoče, vodi še v naprej s svojo znano spretnostjo in taktiko našo barko pogumno in nevstrašeno, da pripelje ves naš uradniški stan nekoč v mirno pristanišče! Ne straši se kakor vihar drvečega časa življenja, ki je pač bridko in trpko, in ostani zvest začrtanemu programu, četudi si že prekoračil človeško življensko mejo! Toda:

»Mlad ali star! Kaj brigajo Te časi!
Duh svež še je, izdajniki so lasi,
Kako pač hitro glava osivi!
Pa le hitite, kodri, se srebiti!
Saj sramno ni, srebro si pridobiti.
Mlad ali star, pa šele v grobu, tam, se spil«

Dragotin Gilčvert:

Organizatorju Josipu Christof ob 66 letnici.

Ob Vrbskem jezeru avgusta 1929.

Vedremu dnevu sledi često slikovit večer, ko zahajajoče solnce v pestrih barvah zapušča nižine, objema s poslavljaljajočimi žarki najvišje vrhove in ... zatone.

Tudi trezno — vsebinsko — življenje slično zahaja.

Kdor je preživel nad pol stoletja, ta je prerajal življensko spomlad, prehodil poletje, premotril jesen ter se pričel ozirati proti zimi . . . proti življensku zatonu.

Kakor se solnčni žarki pred zatonom zablische po hribih in dolinah, predno nas prepuste nočnemu objemu, tako tudi popotnik v tej dolini solz — ko je že prehodil in preblodil tri četrtine življenske poti — upehan upre pogled nazaj v čudovito panoramo življenskih slik.

Ako v tej panorami zasledi poleg nebroj razočaranj vsaj delno izpolnitev načrtov in hotenja izza mladostnih let, ako ugotovi, da v glavnem ni zapustil one zdavnaj začrtane poti idealnih zamislov, doslednosti in plodonosnega delovanja, zaiskri se mu oko, korak mu postane lahak proti zadnji strmini človeške Golgote, ker ga spremlja zavest, da zapušča za seboj vidno sled smotrenega dela s svetlimi spomini.

Tudi v naši sredi srečujemo popotnike, ki so premostili neštete težave in sedaj z izpolnjenimi nadami spokojno nadaljujejo pot proti vrhuncu . . .

Naj mi bode dovoljeno, da med te vzorne popotnike prištevam odličnega odvetniškega uradnika, vztrajnega organizatorja odvetniških in notarskih uradnikov, ustanovitelja Društva odvetniških in notarskih uradnikov v Ljubljani, dolgoletnega društvenega predsednika, častnega člana raznih stanovskih organizacij in sedaj — v doseženih 66 letih — šolskega ravnatelja lastnega Christofovega učnega zavoda, konces. privatne šole v Ljubljani — našega dragega sobojevnika in prijatelja

CHRISTOF JOSIPA.

Ut sementem feceris, ita metes.
(Kakoršna setev, takšna žetev.)

Christof Josip je bil rojen dne 4. oktobra 1863 v Metliki na Dolénjskem. Študiral je v Celju, Mariboru in Ljubljani, kjer je leta 1883 maturiral. Leta 1886 položil je učiteljski usposobljenostni izpit za ljudske šole s slovenskim in nemškim učnim jezikom. Kot javni ljudskošolski učitelj je služboval 6 let.

Na to pa se je odločil za privatno službo. Od 15. septembra 1890 pa do 31. oktobra 1915 ga srečamo nepretrgoma po notarskih in odvetniških pisarnah, ter ga vidimo kot neumornega organizatorja tega stanu.

Jubilant je torej nad 25 let bival med nami ter študiral ustroj našega stanu in z zanimanjem sledil razvoju naših strokovnih organizacij. Službeno ga v tem času najdemo najprvo kot solicatorja, pozneje kot večšega pisarnovodjo odličnih notarskih in odvetniških pisarn. Prišel je pri g. Aleksandru Hudoverniku, notarju v Kostanjevici. Po 7 letnem službovanju v Kostanjevici se je preselil v Ljubljano v notarsko pisarno g. Dr. Ruperta Bežek. Ko mu je mesca maja 1903 ta blagi šef umrl, prestopil je v odvetniško pisarno g. Dr. Karela Triller, na to g. Dr. Viljema Schweitzer in služboval slednjih 10 let kot pisarniški ravnatelj v odvetniški pisarni g. Dr. M. Pirca v Ljubljani, iz katere je med svetovno vojno dne 31. oktobra 1915 prostovoljno izstopil. Po 25 letnem službovanju se je popolnoma posvetil svojemu oblastveno koncesijoniranemu zasebnemu učnemu zavodu, katerega si je že leta 1906 v Ljubljani ustanovil.

Kot zanesljiv in spreten uradnik znal si je pridobiti povsod šefovo zaupanje in naklonjenost. Zbog

svoje vsestranske verziranosti in samostojnega uradovanja vžival je na vodilnih mestih ono pisarniško upoštevanje, ki pritiče strokovno naobraženim pisarniškim ravnateljem; za katere je bilo namenjeno in predlagano sodno zastopanje v smislu novele iz leta 1914 k § 31 c. p. r.

V onih časih pred 30 in 40 leti pa odvetniški uradnik ne bi bil veljal za »celega moža«, ako bi se v prostem času ne bil udeleževal pri prosvetnih, kulturnih, karitativnih in političnih društvih. Državno uradništvo — mešane narodnosti — je — vsled pritiska od »zgoraj« — po največ stalo »na strani« ali pa motrilo razvoj iz ozadja kot »tih opazovalec«.

V ospredje — zlasti pri nacionalnih prireditvah — se je moralo med drugimi prostimi in zasebnimi poklici postaviti tudi privatno uradništvo ter vršiti podrobno delo, zasnovano po takratnih narodnih voditeljih, zlasti neustrašenih odvetnikih, notarjih in narodno čuteči duhovščini.

Tudi na tem polju — prostovoljnega požrtvovanja — najdemo koj od leta 1890 današnjega jubilanta, kateri se je že v Kostanjevici udeleževal kot član tamburaškega društva, nastopal kot pevec in Sokol ter dopisoval v razne liste.

Za poljedelske zasluge je bil odlikovan z zlato kolajno.

Se danes s 66. leti je član Sokola I, pevskih društev Ljubljanski Zvon in Slavec, podpornega društva za revne dijake realne gimnazije v Ljubljani in drugih.

Pri tem pa ni zanemarjal plodonosnega sodelovanja pri razvoju lastnega stanu. Ko je bilo leta 1896 ustanovljeno Društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov v Celju — kot prva stanovska organizacija za slovenske dežele v takratni Avstro-Ogrski monarhiji — pristopil je tov. Christof, bivajoč še v Kostanjevici, med prvimi kot član k novo ustanovljenemu društvu.

Prišedši v Ljubljano ustanovil je v avgustu leta 1902 podružnico in leta 1908 samostojno Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za Kranjsko s sedežem v Ljubljani. Bil je dolgoletni predsednik dotičnega društva ter izvrsten organizator. Kot tak je vzdrževal ozke stike med stanovskimi organizacijami v Celju, Trstu in Gorici.

Pa tudi pri drugorodnih tovariških organizacijah je iskal zvez, da se v stanovski solidarnosti poglobimo, med seboj seznanimo ter utrdimo stanovske cilje. Zlasti z Državno zvezo odvetniškega in notarskega uradništva Avstrije s sedežem na Dunaju je vzdrževal dobre odnošaje.

Ko je tov. Christof med svetovno vojno leta 1915 v ožjem krogu svoje družine praznoval srebrno poroko s svojo ženo Josipino roj. Veršec ter ob enem 25 letnico službovanja kot privatni uradnik, prejel je tudi od stanovskih tovarišev in organizacij mnogo prizrčnih čestitk, ki so izražale iskrena čutila in topla priznanja.

Reichsverband der Advokatur- und Notariatsangestellten Oesterreichs in Wien naslovil je na jubilanta v času, ko je okrog in okrog divjala svetovna vojna, ko se je nahajala večina kolegov na raznih frontah in je delo v strokovnih organizacijah počivalo, sledeče pismo z dne 15. julija 1915:

»Sr. Wohlgeboren Herrn Josef Christof,

Kanzleileiter Laibach.

Sehr geehrter Herr Kollege!

Den Ihnen — leider in einer traurigen Zeit — bevorstehenden doppelten Jubiläumstag benutzen wir, um Ihnen von unserer Organisation und der Gesamtkollegenschaft die aufrichtigsten Glückwünsche zu übermitteln.

Wir erblicken in Ihnen nicht nur einen alten, bewährten und verdienten Kollegen, sondern auch einen erfolgreichen und ausdauernden Organisator der slowenischen Kollegenschaft. Möge es Ihnen vergönnt sein in bald kommenden besseren Zeiten wieder für die Kollegenschaft Nützliches zu schaffen und mögen Sie überhaupt noch weitere Jahre eines zufriedenen und erfolgreichen Lebens verbringen.

Zum Schlusse bitten wir Sie, auch Ihrer Frau Gemahlin unsere Glückwünsche zur Feier der silbernen Hochzeit zu übermitteln.

Wir zeichnen mit kollegialer Hochachtung

Leopold Spielmann, m. p., Johann Gutsch, m. p.,
dz. Obmann, L. S. Sekretär.«

Se celo leto pozneje je tov. Christof v svetovni vojni načeloval stanovskemu društvu v Ljubljani. Odborništvo, kakor članstvo se je od dne do dne vedno bolj krčilo, ker so bili ljubljanski tovariši v obilni meri deležni zaporednih, vedno strožjih vojaških pregledov. Odvetniško in notarsko uradništvo je bilo po večini vtaknjeno v vojaško suknjo ter poginano proti vsem štirim vetrovom v vojni metež.

Naravno, da je v teh izrednih razmerah ponehavalo tudi v Ljubljani društveno življenje. Tudi tov. Christof, kojega sinovi so se nahajali v vojni, je preživljal težke čase. Imel je dovolj tehtnih razlogov, da je odložil mesto predsednika, prostovoljno izstopil iz privatne službe ter se povsem posvetil svojemu učnemu zavodu in svoji družini.

Vsled tega so se sešli dne 15. oktobra 1916 zadnji odborniki k seji ter se posvetovali o novem društvenem položaju. Kako nenadomestljiv je bil tov. Christof v društvu, kaže nam sejni sklep takratnih odbornikov-veteranov, kateri so se poslavljali od svojega predsednika in častnega člana s pismom z dne 15. oktobra 1916 tako-le:

»Velecenjeni gospod Josip Christof,
ravnatelj učnega zavoda v Ljubljani.
Dragi tovariš in predsednik!

Izredne sedanje razmere, ki Te silijo izstopiti iz naših vrst, so Ti umevno narekovala, da si nam odpovedal svoje predsedstvo. Bodi uverjen, da bi Tvoj trden sklep brezdvomno spoštovali, ako ne bi bilo Tvoje ime, Tvoja osebnost z našim društvom tako ozko zvezana, da Te ni mogoče pogrešati.

Društvo, kojega si ustvaril Ti, bil vedno njega duševni oče, s kojim si pretrpel že toliko razočaranj in s kojim si se z otročjo veselostjo radoval vsakega uspeha, katerega smo pod Tvojim vodstvom dosegli, ne more se posloviti od svojega toliko zasluženega predsednika, ne da bi skušilo vse, da si ohrani tako izredno moč v svojih vrstah.

Ravno vsled tega, ker bode teh žalostnih razmer, ki Te silijo iz naših vrst, tudi eklat konec, sklenil je odbor v zadnji seji sporočiti Ti sledeče:

1. Tvoj izstop vzame odbor v svoji seji formalno na znanje, na zunaj pa Te smatra slej ko prej kot svojega predsednika.

2. Društvo Te do tedaj, da se današnje razmere ne spremenijo ter Te usoda ne uvrsti zopet v našo stanovsko vrsto, odveže vsake dolžnosti in odgovornosti za društvo, tako, da se smatra Tvoj izstop z dnem, ko si nam istega prijavil, za pravoveljaven, ako bi tedaj ne hotel ali mogel prevzeti zopet svoje staro častno mesto na čelu Tvojega društva.

3. Ako je pa Tvoj sklep vkljub tej želji nespremenljiv, Te prosi odbor tozadavnega sporočila, upa pa, da bo deš upošteval te naše želje.

S prijateljskimi in kolegialnimi pozdravi
Tvoji vdani odborniki in odbor:

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov za Kranjsko
s sedežem v Ljubljani.

Matej Čadež, l. r. Henrik Laurenčak, l. r. Jože Rozman, l. r.
Rihard Tavčar, l. r. Jos. Habe, l. r.

Današnji jubilarant se od leta 1915 ni več vrnil v odvetniško pisarno.

Z občudovanja vredno spretnostjo je znal življenjsko in gospodarsko pot tako usmeriti, da ni izpustil iz vidika bodočnosti.

Njegov curriculum vitae n. pr. kaže, da je v tej 25 letni dobi vedno predvideval premembo službe tako, da ni bil nikdar brezposeln, da je njegova 25 letna službena doba sklepna veriga, če tudi pri raznih šefih.

Ako bi bilo pokojninsko zavarovanje že pred 25, oz. 35 leti stopilo v moč v oni obliki in z ono učinkovitostjo, ki velja za danes, zamogel bi tov. Christof s posebnim zadovoljstvom zreti na preteklo službeno dobo ter sedaj uživati zaslužen pokojnino letnih 29.700 Din.

Ob danih predpogojih bi bilo namreč pričakovati, da bi se tov. Christof še ne bil od nas poslovil že leta 1915, temveč še le 1925, ko bi imel za seboj že 35 službenih let in s tem predpogoje — po danes veljavni Naredbi — za letno rento z draginjskimi dokladami vred v znesku 29.700 Din.

Ker pa se je našim strokovnim organizacijam posrečilo doseči pokojninski zakon žal še le pred 20 leti z močjo od leta 1909 in s pravo učinkovitostjo od leta 1919 dalje, ne bodo tov. Christof in njegovi sovrstniki nikdar deležni onih dobrot pokojninskega zavarovanja, katere bode vživala mlajša generacija.

In vendar bodo čez 30 let le redki naši mlajši tovariši in kolegije, ki bodo znali pridobitve pokojninskega zavarovanja potom strokovnih organizacij pravilno ceniti. Se-li bodo takrat — ko bodo vživali sadove truda svojih prednikov — spominjali onih trdnih organizacij in požrtvovalnih voditeljev, ki so z velikimi žrtvami in toplo ljubeznijo do lastnega stanu priborili mlajšemu naraščanju temeljne predpogoje za boljše bodočnost?

Tov. Christofa je vodila prej ko slej železna volja, pridnost in štedljivost. Nam »starejšim« je znano, s kakimi težkočami se je imelo odvetniško in notarsko uradništvo boriti pred vojno, da se je zamoglo obdržati nad vodo.

Vsled velike konkurence in takratnega ustroja notranjega pisarniškega uradovanja bila je stalnost uradništva po odvetniških in notarskih pisarnah na šibkih nogah in tudi najbolje kvalificiran uradnik je živel v stalni negotovosti, da lahko zgubi vsak čas službo, kakor smo pozneje med vojno živeli v dnevni nevarnosti, da izgubimo življenje.

Plače so bile vsled tega, zlasti na Štajerskem in Kranjskem, zelo različne in nizke ter so daleč za-

ostajale za prejemki goriških tovarišev. Vkljub temu je tov. Christof vztrajal v odvetniških pisarnah in napredoval.

Oblagodarnjen s 6 otroci so se njegove skrbi in izdatki stopnjevali in vendar je vseh 6 otrok častno preskrbel. Hčerka Pavla, omožena Ribarič, služi že 18 let kot ljudsko-šolska učiteljica sedaj na Planini pri Rakeku. Od 5 sinov je bil najstarejši Hinko pisarnovodja pri g. Dr. Fermevcu, odvetniku v Ptuju. Njega je naše društvo pred 10 leti na ustanovnem občnem zboru izvolilo v nadzorstvo ter je bil I. zapnik, odnosno predsednik naše ustvarjajoče se skupine v Ptuju. Takrat je poročil koleginja Maro Kegl, odvetniško uradnico in odbornico ptujske skupine, katero pa mu je neizprosna usoda prehitro ugrabila. Sedaj je uradnik Pokojninskega zavoda za nameščence v Ljubljani. Emil je nameščenec pri tvrdki P. Magdič, Oton upravnik Slov. Naroda, vsi v Ljubljani. Bogo je odvetniški uradnik pri g. Dr. Fermevcu v Ptuju ter večletni tajnik naše sedaj vzorne skupine v Ptuju. Najmlajši sin Drago, meščansko-šolski učitelj, pa se tačas nahaja kot slušatelj visoke pedagoške šole v Zagrebu.

Naj mi tov. Christof ne zameri, da sem se ob njegovi 66 letnici dotaknil tudi njegovih družinskih razmer. Ker pa so njegovi sinovi — zlasti Hinko in Bogo — tudi v našem društvenem življenju nadaljevali pot svojega očeta, katero je isti usmeril že leta 1890, sta družinsko življenje in »domača gesta« današnjega jubilaranta v zelo ozki zvezi z razvojem naših strokovnih organizacij in z 10 letnico obstoja našega društva.

Prihodnje leto bode tov. Christof obhajal s svojo ženko 40 letnico poroke. Želim obema vesel ta dan in še mnogo srečnih bodočih let.

V lastnem imenu ter v imenu našega društva in vsega odvetniškega in notarskega uradništva po Sloveniji čestitam staremu bojevniku za naše pravice tov. Josipu Christofu o priliki njegove 66 letnice na celem njegovem življenjskem uspehu, na vsestransko plodonosnem delovanju ter se mu zahvaljujem, da je tekom 25 let posvetil mnogo ljubezni in truda za procvit našega stanu. Da mu je blagor njegovih kolegov — in dvignjenje našega stanu v prve vrste ostalih poklicov zasebnega uradništva — še tudi sedaj pri srcu, ko že 15 let ni več aktivno uslužben v naši stroki, dokumentiral je v zadnjih 10 letih tudi s tem, da se še vedno zanima za našo stroko, da je naročnik in sotrudnik Odvetniške pisarne in se srčno veseli vsakega uspeha, ki ga organizacije dosežejo.

Dragi Josip! Celih 25 let si bil aktiven med nami. Tvoja življenska bilanca je razveseljiva, čeravno je usoda odvetniškega uradnika taka, da lastna volja ne pride vedno do polne veljave v pisarni.

Z vztrajnostjo pa si dosegel, da imaš lastni dom in lastno šolo, kateri načeluješ kot ravnatelj.

Kakor je opozarjal na neupogljivo voljo nekega odličnega goriškega odvetnika v predvojnem času pomemben napis na njegovi vili, tako bi bilo lahko tudi na Tvojem prijaznem »Domu« na Vodnikovi cesti št. 12 na pročelju začrtano:

Svoja hišica, svoja voljica.

Moškon Franjo.

Pred 33 leti in danes!

Že pred leti sem se bavil v našem glasilu o razvoju naše organizacije in o vzrokih njenega nastanka. V našo organizacijo vstopajo vedno novi člani, ki vsega tega ne pojmi in žal tudi marsikateri starejši član ne. To vem najbolje jaz kot blagajnik. Torej ne bode odveč, če za 10 letnico obstoja našega društva predočim našim nezavednim članom in drugim mal-kontentom dobo, v kateri smo živeli brez organizacije. Le na ta način si bode lahko vsak sam ustvaril sliko našega pisarniškega življenja pred 30 leti, kakor tudi o potrebi naše organizacije in njenega delovanja.

Pred 30 leti in več so bile v odvetniških in notarskih pisarnah le moške moči, stenografi — po večini juristi, — ki so se pripravljali za svoje juridične izpite. Plače so bile pičle. Kaj pa tudi ne, ko sta koncepte izdelovala le šef in koncipijent, ostalo osebje je pa iste z roko prepisovalo — takrat še ni bilo pisalnih strojev in tudi ženskih moči v pisarni ne. — Ker je torej lahko vsak opravljal službo v odvetniški in notarski pisarni, ki je le znal čitljivo pisati, so se dan za dnem oglašali razni ljudje in prosili za službo. Radi tega so pa bile, kakor sem že omenil, male plače in služba nestalna še bolj kakor je danes. Pri takih razmerah se ni mogel dvigniti niti ugled uradništva, niti njegovo gmotno stanje. Na ugledu še dandanes šepa naš stan. Ako se kak uradnik otrese prahu odvetniške ali notarske pisarne in postane potem posojilniški ali bančni uradnik, ima takoj dostop v »takozvano boljšo družbo« brez ozira na to, da ni vsled menjave službe postal čez noč akademsko naobražen. Take zglede imamo iz predvojne in povojne dobe.

Zgoraj opisano razmerje ni vladalo le v slovenskem delu bivše Avstrije, marveč tudi v nemškem in češkem delu. Povsod smo bili samo zaničevani »pisarji«. Vsled tega so se začeli dramiti iz svoje letargije tako nemški in češki tovariši, ki so si ustanovili svoje organizacije in svoja glasila. To je pa dalo vzpodbudo tudi slovenskim tovarišem in začeli so misliti na svojo lastno organizacijo. Tako se je l. 1896 ustanovilo po prizadevanju g. Ivana Bovha v Celju »Društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov«. Po temu vzgledu se je ustanovilo nato bratsko društvo v Ljubljani, v Trstu skupina in v Gorici samostojno društvo. Danes ne obstoja po teh mestih nobena naša organizacija več. Ljubljana je zaspana. Človek bi sicer mislil, da bo nam ona v tem pogledu prednjačila, pa zaman, niti ene skupine ni mogoče tam ustanoviti, še manj pa pridobiti enega člana za našo organizacijo.

Dosegli smo torej takrat svoje organizacije, ki so se pri resnejših vprašanjih naslanjale na nemške in češke organizacije, posebno v državnem zboru na Dunaju. Nismo pa imeli kljub temu še nedeljskega počitka in penzijskega zavarovanja. Pa tudi bolniška blagajna je bila mizernejša od današnje. Naj omenim, da smo v tem času morali hoditi — menjaje se — na pošto popoldne ob nedeljah in praznikih. Kaj ne tovariši, da je bilo to zelo prijetno? Priporiti je bilo torej treba nedeljski počitek in penzijsko zavarovanje.

Boj za uvedbo nedeljskega počitka je trajal naprej in leta 1902 so sklenile nemške in češke organizacije sprožiti tozadevna vprašanja tudi v državnem zboru, a pri vladi niso našla ugodnih tal. Osrednji odbor društva v Celju je vsled tega razposlal 2. marca 1902 okoli 400 izjav na posamezne šefe in tudi na državne poslance, v katerih je navajal razloge, ki govorijo za uvedbo nedeljskega počitka in pobijal razloge onih faktorjev, ki so bili nasprotni uvedbi nedeljskega počitka.

Dne 14. junija 1902 je odbor v Celju sklical shod, ki je sklenil resolucije za uvedbo nedeljskega počitka. Ista je bila odposlana vsem odvetnikom in notarjem ter državnima poslancema g. Josipu Žičkarju in pl. Bergsu. Med tem časom so se začeli zopet gibati nemški in češki tovariši na Dunaju, Pragi in Brnu, ki so imeli, kakor že omenjeno, tudi svoja glasila. Ker je celjsko društvo izdalo maja 1899 prvo številko stanovskega glasila »Pisarna«, je tem lažje organiziralo uradništvo in zapričelo boj za nedeljski počitek in penzijsko zavarovanje. Dne 3. maja 1905 je dobilo celjsko društvo iz Dunaja od že navedenih poslancev Žičkarja in Bergsa obvestilo, da se je vodja pravosodnega ministra dr. Kleina izrekel proti uvedbenju popolnega nedeljskega počitka, dokler nimajo tudi denarni zavodi popolnega nedeljskega počitka, ker je en stan navezan na drugega. Z ozirom na to odklanjajočo izjavo pravosodnega ministra dr. Kleina so naši češki tovariši dne 29. aprila 1905 sklicali zborovanje v Prago, katerega se je udeležilo nad 2000 oseb, med njimi tudi odposlanci odvetniške in notarske zbornice ter državni poslanci. Slednji so dali navodila, kako naj postopajo naše organizacije, da pridemo enkrat do popolnega nedeljskega počitka. Na tem shodu se je sklenila resolucija, ki je zahtevala zakonito uvedbo nedeljskega počitka.

Iz istih razlogov se je vršilo 12. maja 1905 zborovanje nemških tovarišev na Dunaju, katerega se je udeležilo tudi celjsko društvo in druga skupina v Ljubljani po svojih odposlancih. To zborovanje pa vsled slabe dunajske organizacije ni bilo tako impozantno, kakor ono v Pragi.

Najprej smo dosegli nedeljski počitek, t. j., da se je uradništvo menjalo pri izvrševanju nedeljske službe. Mi se pa nismo s tem zadovoljili, temveč smo se borili dalje, dokler niso organizacije odvetniških in notarskih uradnikov v stari Avstriji priborile popolni nedeljski počitek in slednjič še penzijsko zavarovanje, ki je stopilo leta 1909 v veljavo in ki se vedno izboljšuje v našo korist. Moramo pa delati še naprej tako dolgo, da nam bo penzijsko zavarovanje res nudilo brezskrbno starost.

Po vojni je pa usoda hotela, da sta iz Gorice prišla bivša člana celjskega društva v Maribor, kjer sta julija 1919 ustanovila sedanje »Društvo odvetniških in notarskih uradnikov« v Mariboru, ki še danes deluje in izdaja svoje glasilo »Odvetniška pisarna«. V začetku je bila naloga društva boriti se pred vsem za gnotni položaj članstva, da se plače določajo uradništvu primerno delu in znanju. Leta 1921 smo bili skoraj primorani poslužiti se stavke v dosego izboljšanja naših plač, a do tega ni prišlo vsled obojestranske dobre volje in uvidevnosti.

Omenil sem že, da se je društvo ustanovilo leta 1919. Kakor povsod, je bil tudi tukaj začetek te-

žaven in skromen. Iz nabiralne pole za avgust je razvidno, da sem imel takrat 19 plačujočih članov — med tem 2 koncipijenta gg. dr. Faningerja in dr. Stora. Od teh je danes pri društvu še 6 članov, eden je umrl, vsi drugi so pa odšli v druge službe. Na mesečnini sem nabral 48 K. Septemberska nabiralna pola izkazuje že 22 članov in 53 K mesečnine in decembra meseca pa 46 članov in 84 K. Pristopili so tudi nemški tovariši, ker so dobili zaupanje v našo organizacijo. Videli so, da se borimo le za stanovske ideale in se ne brigamo za politiko. Na tem stališču deluje društvo še danes. Od v mesecu decembru 1919 izkazanih 22 članov še prišteva društvo danes rednim članom 10, podpornim 2 in 3 ustanovnike.

Tako je rastle število članstva, kakor tudi dohodki. Danes šteje društvo 63 rednih in 37 podpornih članov s ptujsko skupino vred.

Leta 1927 je društvo ustanovilo Pogrebni fond, tako da ne bo treba nabirati prispevkov za pogreb, če eden ali drugi član brez prihrankov zapusti to solzno dolino. V dobi 10 let je društvo nabralo za podporni sklad 47.000 Din in pogrebni sklad znaša 11.922 Din. Celokupno društveno premoženje ob 10 letnici znaša nad 60.000 Din. Poleg izvojevanih borb, doseženih večjih ali manjših uspehov v organizatoričnem pogledu je že samo premoženjsko stanje lepo spričevalo delavnosti in štedenja. Pomisliti še moramo, da je društvo razen tega imelo izdatke z izdajanjem svojega glasila »Odvetniška pisarna« in ti stroški znašajo do danes 44.951 Din, ki pa zbog malega števila plačujočih naročnikov niso bili plačani s samo naročnino. Naročnina pa bi presegla izdatke za list, ako bi list vsi redno plačevali, kakor ga plačujejo redni in podporni člani zlasti v Mariboru in Ptuju.

Uspeh organizacije ni odvisen samo od dela odbora, marveč tudi od delovanja vsakega posameznika.

Iz vsega navedenega sledi:

1. da smo brez organizacije malo uvaževani faktor in prepuščeni sami sebi na milost in nemilost vsakokratnega šefa,

2. da nam nedeljski počitek niso, kakor to napčno pojmujejo nekateri uradniki, prinesli gg. šefi na krožniku, ampak je to plod dolgoletnega dela in truda naših organizacij,

3. ravnotako je penzijsko zavarovanje po organizacijah priborjena pridobitev in ne morda državno darilo našemu stanu.

Iz vsega povedanega jasno sledi, da je dolžnost vsakega odvetniškega in notarskega uradnika, da je z dušo in telom član naše organizacije, da isto podpira duševno in gnotno, da je plačujoči naročnik našega glasila in pridobiva nove člane naši organizaciji, ter nove naročnike za stanovsko glasilo, ki je edini glasnik naših zahtev in teženj.

Vsi na delo za našo pravično stvar, da bo moglo naše društvo za 25 letnico še z večjimi uspehi stopiti pred svoje člane, kakor je to za 10 letnico storilo.

Vsi za enega in eden za vse in uspeh ne bode izostal.

Moškon Franjo,

soustanovitelj društva in blagajnik 1919—1929.

Odvetniškim in notarskim uradnikom ob priliki proslave 10letnice Društva odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru.

Tovarišice in tovariši! Letos proslavljamo 10 letnico obstoja našega društva. Če pogledamo nazaj v preteklo 10 letno dobo, moramo priznati, da je stalo društvo mnogo dela in energije, da je organiziralo uradništvo v mariborski oblasti. Društveniki, posebno pa funkcionarji, gledajo s ponosom na svoj sad, ki jim ga je prineslo njihovo neumorno delovanje za društvo. Vodstvu društva pa bodi v zadoščenje, da mu članstvo neomejeno zaupa, ki se tudi zaveda, da je le v skupnosti moč.

Koliko tovarišic in tovarišev pa še vedno hodi mimo nas, ki se ne zavedajo, oz. nočejo zavedati svoje stanovske dolžnosti. Hodijo mimo nas z zasmehljivim nasmehom na ustnicah, češ, kaj mi bo organizacija, kaj mi pa nudi? Povedano jim bodi, da se ravno taki neorganiziranci prvi obračajo do društva v slučaju potrebe. Takrat seveda ni več onega zasmehljivega nasmeha, poteze okrog ustnic so trpke, iz obrazov se jim bere beda. Društvo je pa imelo do sedaj tudi do takih neorganizirancev usmiljenje. Priskočilo jim je vedno na pomoč bodisi z denarnimi sredstvi ali pa s posredovanji za službe. Šlo jim je na roko in jim nudilo vse, kar jim je le moglo in kar more storiti tovariš za tovariša v nesreči.

Mnogo takih, ko se jim je položaj izboljšal, je prišlo v naše vrste, še več pa jih je, ko nas tudi potem niso hoteli poznati. Gotovo pa je, da se bo nekoč zopet eden ali drugi potrudil k nam — če ne prej, ko bo v nesreči — in bo iskal pri nas pomoči; takrat pa žal Vas mi ne bomo mogli poznati.

Tovarišice in tovariši, ki se zavedate svoje dolžnosti in ki tudi znate ceniti uspehe našega društva, veselimo se tega jubileja in ostanimo še nadalje zvesti svojemu društvu! Delajmo na tem, da se bodo znašli enkrat vsi odvetniški in notarski uradniki v skupni in močni organizaciji, da bomo vsaj pri proslavi 20 letnice že vsi združeni!

Bogomir Christof.

Pred 20 leti.

O priliki obhajanja desetletnice našega mariborskega stanovskega društva se spominjam nekdanjih časov in našega sedanjega predsednika g. Dragotina Gilčvert ter njegovega strokovnega delovanja pred 20. leti v solčni Gorici.

Mlad, agilen, kakor še vedno, je zbral vse slovenske odvetniške in notarske uradnike okrog sebe, ustanovil strokovno društvo in pričeli smo izdajati list »Slovenska pisarna«.

Najagilnejši sotrudenik mu je bil tovariš g. Moškon, ki je bil ves čas društveni blagajnik ter odgovorni urednik našega glasila.

Jaz sem bil takrat uslužben pri notarijatu v Gorici. Ko je bil list dotiskan, šel sem zvečer k tovarišu g. Moškonu na dom, kjer smo tiskane pole skupaj zlagali, naslove pisali, frankirali ter list odpremili. S kakim veseljem smo to delo opravljali!

Italijanski tovariši v Gorici niso sodelovali, kakor so se pred vojno tudi na Štajerskem odtegnili nemški tovariši sodelovanju. Nas Slovencev to ni prav nič motilo in smo šli svojo pot dalje.

Imeli pa smo tudi dobre socialno čuteče gg. šefe. Ko je leta 1899 došel g. Gilčvert kot pisarnovodja k odvetniku g. Dr. Stanič Josipu v Gorico — ki je igral takrat veliko vlogo na Goriškem — še jaz nisem bil v Gorici. Pozneje sem slišal pri odborovih sejah in na občnih zborih, da so bile gmotne razmere odvetniških in notarskih uradnikov v Gorici do leta 1899 jako slabe, zato pa se je uradništvo hitro menjavalo po pisarnah. Uradniki so dobivali takrat plače 25 do 35 goldinarjev, začetniki pa tudi 5 do 10 goldinarjev. Laški koncipijenti so morali baje šefom plačati gotov znesek, da so bili vpisani in so smeli brezplačno delati odvetniško prakso. Nedeljskega počitka ni bilo. Ko je leta 1898 dunajsko bratsko društvo razposlalo vsem odvetnikom in notarjem »Vprašalne pole« glede uvedbe nedeljskega počitka, je zapisal odvetnik Dr. Stanič Josip na položaj: »Hier zu Lande undurchführbar.«

Ko je leta 1899 in pozneje vodil to pisarno g. Gilčvert, dobila je ista v notranjem ustroju drugo lice. Osobja je bilo 7—8. Nekaj nekvalificiranih in upornih uradnikov je bilo potrebno odsloviti ter s pridnimi in ubogljivimi nadomestiti in pisarna je brezhibno funkcionirala, kar poprej ni bilo slučaj, kar so dokazovali veliki zastanki.

Dr. Stanič, ki je bil znan sicer kot strog in brezobziren šef — zlasti, ker je njegova pisarna veljala v letih 1898 do 1900 kot prvovrstna in je g. Dr. Stanič bil poznan kot izvrsten govornik in iskan zagovornik posebno pri poroti — se je s časom tudi kot šef preorientiral. Videč, da v pisarni vlada disciplina, red in delo, ni bil več nasproten nedeljskemu počit-

ku. Tudi glede plač je spremenil svojo taktiko ter plačal pisarnovodju do 100 gold., stenografom do 60 gold. in prepisovalcem do 40 gold. mesečno.

Pozneje pa se je število slovenskih odvetnikov množilo. Utvoril je pisarno g. dr. H. Tuma, prevzel Dr. Staničevo pisarno g. Dr. D. Treo, etaolirali so se še drugi odvetniki.

S tem je naraščalo odvetniško uradništvo slovenske narodnosti, ki je sodelovalo tudi pri raznih društvih, kakor Sokolu, pevskemu in glasbenemu društvu itd.

Z ustanovitvijo lastnega stanovskega društva v Gorici ter z izdajanjem glasila Slovenska pisarna se je naš stan v Gorici utrdil.

Nedeljski počitek je bil uveden, uradne ure določene od 8. do 12. in od 3. do 6. ure, plače skoro po vseh slovenskih pisarnah zvišane. Tako so dobivali 3 pisarnovodje mesečno po 300 kron, eden celo 400 K in so imeli povrh še številne komisije. Stenografi 150—200 K, koncipijenti 200 K, s substitucijsko pravico pa 300 K. V notarskih pisarnah so bile plače nekoliko nižje. Ker je zlata predvojna krona imela močnejšo skupno moč kot današnja valuta, bile so plače pred vojno v Gorici povprečno višje kot so današnje. Pri listu so sodelovali tudi šefi. Zlasti neumoren delavec na raznih poljih g. Dr. H. Tuma je v Slovensko pisarno napisal par odličnih in vsestransko poučnih dopisov.

Omenim še, da smo v Gorici poleg praznikov in nedelj imeli proste še druge dneve, katerih na Kranjskem in Stajerskem niso poznali.

Tako je bil dela prost pustni dan, da smo se zlasti popoldne lahko udeležili vrvenja na »Travniku«, se obmetavali s »konfeti«, lovili »korijandole« in občudovali »pustni corso«.

Praznovali smo tudi 1. maj in še nekatere druge dneve, ki so tvorili za nas pred vojno »goriško posebnost«.

Ko je Dr. Treo preselil Dr. Staničevo pisarno v Trgovski dom, prevzel je prostore moj takratni šet in še tik pred vojno sem jaz sedel v notarski pisarni v Gorici v Via Carducci pri onem oknu, kjer je že leta 1899 in pozneje sedel tov. Gilčvert in kjer se je mnogo zasnovalo za naše društvo v Gorici in kjer so bili napisani številni članki za naš list.

To je bilo pred 20. leti. Kaj se je vse med tem časom zgodilo! Preživeli smo svetovno vojno ter z velikimi žrtvami premagali njene težkoče.

Ustanovili smo si nov dom v Jugoslaviji, ki smo si jo že takrat želeli.

V Gorici smo se navadno shajali v najbolj zavedni slovenski gostilni »Pri Petelinčku« v Via Monache, koje lastnik je bil svak našega centralnega blagajnika g. Moškona. Tam smo na zemljevidu za časa balkanske vojne premikali iglice, kakor je hrabra srbska vojska napredovala ter sanjali o Jugoslaviji in o časih, da bo tudi solčna Gorica jugoslovanska. Žal se te naše zadnje želje niso spolnile in prišli smo v Jugoslavijo, kjer nadalje delujemo za procvit in povzdigo našega stanu.

Naj služi teh par vrstic tovarišema g. Gilčvertu in g. Moškoni v malenkostno priznanje njihovega predvojnega dela. Nju sedanje delovanje je pa nam vsem itak dobro znano.

Ptuj, dne 29. julija 1929.

Janko Likar.

Likar Janko,
predsednik ptujske skupine (1924—1929).

Nekaj podatkov o razvoju krajevne skupine v Ptuj.

Pregledajoč arhiv naše skupine za 10 let nazaj, t. j. od leta 1919, posnamemo iz istega, da se je v Ptuj tako po preobratu začelo gibanje med odvetniškimi in notarskimi uradniki, da si ustvarijo svojo organizacijo. Ker je pa bilo število uradništva, oz. članov, po številu 14, za ustanovitev samostojnega društva premajhno, se je osnoval le nekak »odsek«, ki je bil v stalni zvezi z Osrednjim društvom odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru. Temu odseku je takrat načeloval tov. Hinko Christof, uradnik pri g. Dr. Fermevcu.

Leta 1920 prevzel je te posle takratni tov. Joško Bregant, pisarnovodja pisarne g. Dr. Tone Gosak, ki jih je vodil do leta 1923. V tej dobi je imelo uradništvo hude boje glede ureditve plač, tako tudi glede delovnega razmerja. Boj je moral biti hud, ker, kakor posnamem iz sejnega zapisnika od 12. aprila 1920, se je celo grozilo s pasivno resistenco, odnosno tudi s stavko. Do stavke pa ni prišlo, ker se je s pomočjo posredovanja Osrednjega društva v Mariboru dosegel obojestranski sporazum. Plače uradništva so takrat znašale od 600—1200 K mesečno.

Na inicijativo Društva odvetniških in notarskih uradnikov v Mariboru se je vršil še istega leta, t. j. dne 13. junija 1920 ustanovni občni zbor krajevne skupine v Ptuj. Ta občni zbor se je vršil v »Društvenem domu« pod vodstvom predsednika Osrednjega društva tov. Gilčverta, ki je obdelal obširen referat in so bile sprejete dobro utemeljene resolucije. Občni zbor je bil dobro obiskan. Kot gosti so sodelovali tovariši iz Maribora. Na tem občnem zboru so bili kot prvi funkcionarji krajevne skupine v Ptuj izvoljeni sledeči: Predsednik tov. Joško Bregant, tajnica tov. Mara Kegl, blagajnica tov. Olga Weinhardt, odborniki pa: tov. I. Bohak, A. Auer in Matevž Novak,

Da je delo te skupine v tem letu oživel, je dokaz, da so bile že na ustanovnem občnem zboru sprejete obširne resolucije. Ker so bile plače odvetniških in notarskih uradnikov takrat še zelo nizke, se je s posredovanjem mariborskega društva dosegla regulacija plač obvezno za vse gg. šefe, tako, da so se plače povisale od K 1300.— do K 2600.—.

Ko so se tako razmere zlasti glede delovnega časa in plač uredile, je nastala nekaka mrtva doba, ki je trajala od leta 1921 do 1923. Skupina je najbrže smatrala, da ji sedaj ni treba več delati, da je s tem že dosegla vse. Korespondence je v teh treh letih zelo malo. Seje so se vršile zelo po redko, dočim občnih zborov sploh ni bilo. Krivda, da je vladalo tako mrtvilo v skupini, je najbrže ležala na predsedstvu, ker se je moral občni zbor leta 1923 vršiti na splošno zahtevo članstva skupine in po ponovnem nalogu Osrednjega društva v Mariboru. V tej dobi se je skupina, po mojem mnenju, sploh krhala. Ko sem bil takrat še tajnik ptujske skupine »Društva zasebnih nameščencev v Ljubljani«, je veliko število odvetniških in notarskih uradnikov pristopilo k našemu društvu.

Leta 1923 se je vršil zopet dobro obiskan občni zbor pod predsedstvom tov. Gilčverta iz Maribora. Takrat je bil izvoljen nov odbor.

Ko je prešlo ob tej priliki predsedstvo v roke tov. **Nežice Illner, roj. Gorišek**, uradnice pri g. Dr. Sadniku, je skupina zopet nekoliko oživela.

Ozdravitev razmer v skupini se je pa pojavila, ko je prešlo predsedstvo leta 1924 v roke tov. **Janjota Likar**, pis. ravnatelja g. Dr. T. Gosaka. Šele pod njegovim predsedstvom je prešla skupina v normalno in redno poslovanje. Vršile so se redne seje, kakor tudi redni vsakoletni občni zbori. Vendar tudi pod njegovim predsedstvom so se vršile hude borbe. Uradništvo si je skušalo pridobiti olajšave na delovnem času, kar je deloma uspelo in se to izvaja še danes, posebno za časa sodnih počitnic. Predvsem pa je bila naloga novega odbora, da organizira vse odvetniške in notarske uradnike v našo skupino. Tako ni skupina imela do leta 1924 niti enega podpornega člana. Pod predsedstvom tov. Likarja smo pridobili vse gg. šefe za podporne člane, ki tudi redno vplačujejo podpornino. Pristopili so tudi k društvu koncipijenti, ki tudi do takrat niso bili člani društva. Praksa pobiranja članarine četrletno se je ukinila, ker je bilo to le v kvar skupini, kakor tudi članstvu. Začelo se je redno mesečno pobiranje članarine, ker je članstvo gotovo veliko lažje preneslo mesečne prispevke, kakor pa četrletne.

Skupina se je skupno z mariborskim društvom borila proti nastavljanju državnih penzionistov po odvetniških in notarskih pisarnah.

Z eno besedo, pravo in resno delo v našo skupino je prišlo v letu 1924. Skupina je danes ravno tako agilna, kakor je bila pred petimi leti in želim le, da ostane še nadalje taka, kakor do sedaj, da bode tudi ona, ko bo obhajala svoj jubilej, pa naj si bo že 10 ali 20 letni, lahko gledala z ravno-istim ponosom na svoje delo in trud, kakor to gleda danes naše društvo v Mariboru, na čelu ji neumorni organizator tov. **Dragotin Gilčvert**.

Bogomir Christof.

Cilenšek Josip,

društveni tajnik, umrl 14. okt. 1925 v Mariboru. (Glej posmrtnico v Odvetniški pisarni mesca decembra 1925.)

Legitimacije za sodno zastopanje v smislu § 31 c. p. r. po odvetniških uradnikih v nevarnosti?

Spomenica.

Podpisane strokovne organizacije odvetniških in notarskih uradnikov si dovoljujejo predložiti

gospodu Ministru pravde spomenico

z vdano prošnjo, da se blagovoli gospod Minister ozirati na to vsebino ter pri izenačenju civilno-pravnega reda upoštevati pri § 31 c. p. r. novelo, katera je bila dosedaj veljavna v območju onih pokrajin, kjer se je sodilo po tem civ. pravnem redu.

V smislu navedene novele pooblašcene so bile Odvetniške zbornice za izdajanje legitimacij pisarniškim uradnikom-nejuristom — na prošnjo dotičnega odvetnika, pri katerem je bil opravičenec nameščen.

Na podlagi teh legitimacij je zamoglo odvetniško uradništvo nadomestovati svoje šefe pri sodiščih pri I. narokih (§ 239 c. p. r.) ter v izvršilnem postopanju (izvzemši slučaje §§ 123, 162 in 209 i r.).

Pri izdajanju dotične novele je polagal zakonodajec posebno važnost na okolnost, da odvetniki zaprosijo in Odvetniške zbornice izdajajo legitimacije le takemu pisarniškememu osebju, ki po svoji izobrazbi, izvršeni praksi po odvetniških pisarnah in zanesljivosti daje popolno jamstvo za pravilno poslovanje. Preden je bila novela izdana, so delegati odvetniškega uradništva pri pristojnih referentih justične uprave na Dunaju posebno povdarjali, da bodo odvetniki zaprosili pri odvetniških komorah za legitimacije le za take pisarniške uradnike, ki so izvršili najmanj 10 letno prakso po odvetniških in notarskih pisarnah ter se nahajajo ob času zaprositve na vodilnih mestih. S tem se je hotelo povdariti, da se odvetniški uradnik najprej praktično vežba v pisarniških poslih advokatske stroke in šele potem ali vzporedno teoretično. Pri pravnih je priučenje zakonov baš narobe. Najprej teoretično znanje, potem pisarniška praksa.

Radi tega je imelo obveljati načelo, da zamorejo dobiti legitimacije po noveli k § 31 c. p. r. le dobro kvalificirani pisarniški uradniki, kateri so se tekom 10 letnega službovanja po odvetniških in notarskih pisarnah teoretično in praktično priučili potrebnih zakonov ter vsestransko izvežbali za redno poslovanje. Le taki opravičenci dajejo zbog samostojnega uradovanja na vodilnem mestu v odvetniški pisarni, zbog 10 letne prakse in vsled zadostne starosti popolno jamstvo za to, da bodo stranke potom teh substitutov pri sodiščih skrbno zastopane in da bodo sodne razprave opravljene z zadostnim razumevanjem pravne snovi.

S tem pa je od strani teh opravičencev zajamčena tudi dostojnost zastopanja in varovanje dolžnega spoštovanja do sodnih oblasti, da se varuje oni ugled in resnost, ki mora prevevati sodno poslovanje.

V vseh kronovinah bivše Avstrije se je tozadevno zastopstvo po pisarniških uradnikih od leta 1914 dalje uspešno izvrševalo. S tem so bili razbremenjeni odvetniki. Uradništvo pa je s tem pridobilo legalno pravico, da proširi svoj službeni delokrog, nadalje pobudo, da izpopolni svoje strokovno znanje in s tem utrdi svojo službeno stalnost in gmotni položaj.

2.

V Jugoslaviji je obveljala ta novela le za Slovenijo in Dalmacijo, ker se po ostali državi SHS do sedaj ni poslovalo po civ. pravd. redu.

Kakor pa smo poučeni, se dela sedaj pri zakonodajstvu v Beogradu na izenačenju civ. pravd. reda za vso državo.

Vsled tega si dovoljujemo še posebej opozoriti gospoda Ministra pravde na pravice do zastopstva, katere je pridobilo odvetniško uradništvo z novelo k § 31 c. p. r. ter

prosimo,

da gospod Minister tega zastopanja ne ukine, temveč najprej z uredbo ukrene, da bodo sodne oblasti v Sloveniji in Dalmaciji (ne glede na izišli zakon o odvetnikih) tudi še nadalje priznavale zastopstvo v smislu novele k § 31 c. p. r. in sicer do izenačenja civ. pravd. reda.

V novem zakonu naj blagovoli gospod Minister pravde obdržati to zastopanje za Slovenijo in Dalmacijo ter isto proširiti na vso državo.

3.

Po besedilu novele k § 31 c. p. r. je dovoljeno odvetniškemu uradništvu zastopanje pri sodiščih pri I. narokih (§ 239 c. p. r.) ter v celotnem izvršilnem postopanju, vsled česar je točnost, odgovornost in pravo razumevanje pravne snovi v procesni smeri veliko večje, kot v izvršilnem postopanju.

Novi zakon o odvetnikih dopušča neomejeno zastopanje v izvršilnem postopanju. Tako smo vsaj tolmačili besedilo § 26 odv. zak., ki pravi: »**Advokata sme nadomeščati pri izvršbah z njegovim pooblastilom tudi drug uradnik njegove pisarne.**«

S tem je pisarniško osebje — po našem naziranju — pridobilo v izvršilnem oddelku več pravic, kakor jih je dosedaj imelo.

V zadnjem desetletju je tudi v Jugoslaviji pokazala praksa pri sodiščih v Sloveniji in Dalmaciji, da

ni nikakega razloga, da bi se pisarniške uradnike, ki so legitimirani za zastopstvo pri I. narokih (§ 239 c. p. r.) pri okrožnih sodiščih, omejevalo pri zastopanju v izvršilnih zadevah pred okrajnimi sodišči glede gornjih treh slučajev.

§ 123 i. r. govori o razpravi za razdelitev donosov iz prisilne uprave, § 162 i. r. o ugotovitvi dražbenih pogojev in § 209 i. r. o razpravi za razdelitev izkupila na dražbi prodanih nepremičnin.

Nobeden teh treh slučajev pa ni take pravne narave, da ga ne bi zamogel rešiti pisarniški uradnik-imejatelj legitimacije za I. naroke. Notorično je, da so izvršbe vseh vrst po odvetniških pisarnah navadno poverjena v izdelovanje onemu pisarniškemuradniku, kateri načeluje pisarniškemuradniku ter je obenem tudi izvršilni referent pod odvetnikovim nadzorstvom.

Ker ima poverilo za zastopanje pri okrožnih sodiščih in se I. naroki opravljajo često za veliko večje vsote (tudi za milijone), kakor pa pozneje v izvršilnem postopanju in so posledice zamujenih I. narokov ali neprijavljenje ugovorov v smislu § 239 c. p. r. veliko težje, kot gori navedeni 3 slučaji v izvršilnem postopanju, vsled česar je točnost, odgovornost in pravo razumevanje pravne snovi v procesni smeri veliko večje, kot v izvršilnem postopanju.

Tudi ni praktično, da ne bi smel k razpravam pri okrajnih sodiščih v slučajih §§ 123, 162 in 209 i. r. pristopiti kot opravičenec oni izvršilni referent, ki je vodil v odvetniški pisarni izvršbo od začetka do konca, ki mu je snov vsled tega doobra znana in lažje daje pri razpravi podrobna pojasnila, kakor pa odvetniški kandidat oz. odvetnik sam, ki si mora v ta namen dati poprej nepotrebna obsežna pojasnila in izvlečke iz predidocih aktov od svojega uradnika.

Sicer je pa po § 26 odvetniškega zakona advokat itak odgovoren za namestnikovo poslovanje.

Vrhu tega je iz praktičnih primerov pri sodiščih razvidno, da odvetniki večinoma k razpravam po §§ 123, 162 in 209 i. r. vložijo pismene prijave terjatev, prigrasijo pismeno ugovore in stavijo tozadevne predloge, ker se v eksekuciji gre za računske posle, ki zahtevajo pismenih pojasnil. Pri ustni razpravi navadno zadostuje sklicevanje na dotične vloge in posebna pažnja na vsebino prijav drugih interesentov.

Verziran uradnik, ki razpolaga čez 10 letno prakso po odvetniških pisarnah in kateremu je njegov šef vsled zadostne kvalifikacije izposloval legitimacijo od Odvetniške zbornice, je sposoben za tozadevno zastopstvo v izvršilnih zadevah.

Radi tega prosimo gospoda Ministra pravde, da prizna kvalificiranim poklicnim odvetniškim uradnikom legitimacije za zastopanje pri I. narokih v smislu § 239 c. p. r. ter v vseh izvršilnih zadevah brez dovedanje omejitve po §§ 123, 162 in 209 i. r.

4.

Naše želje.

Da se izdajanje legitimacij ne bo izigravalo na škodo poklicnega odvetniškega uradništva in da sodišča ne bodo v dvomu, ali je tak opravičenec zadosti verziran v odvetniškem in sodnem poslovanju, naj se blagovoli ukreniti potrebne korake za tozadevno jamstvo.

Iz dosedanjih opazovanj bi se dalo sklepati, da odvetniške pisarne razpolagajo z zadostnim osebnim, ki je dobro kvalificirano ter ima že v Jugoslaviji nad 10 letno poklicno prakso.

Vsled tega naj se blagovoli:

1. Odvetniškim zbornicam naročiti, da vodijo seznam o tozadevnih opravičencih.

2. Da na prošnjo dotičnih odvetnikov izdajajo legitimacije po § 31 c. p. r. le poklicnemu odvetniškemu in notarskemu uradništvu moškega in ženskega spola, ki dokaže najmanj 10 letno službovanje po odvetniških in notarskih pisarnah. Vsaka druga praksa je pri podeljevanju poveril nedopustna. Penzionisti so izključeni.

3. Odvetniškim zbornicam naj se obrazloži, da drž. penzionistom pod nikakimi pogoji ne izdajajo legitimacij, ker je dosedanja praksa pokazala, da služb no odvetniških in notarskih pisarnah navadno ne dobivajo drž. penzionisti, ki bi bili vsled številne družine in nizke pokojnine potrebni postranskega zaslužka, temveč se je v zadnjem času pojavilo neko nezdravo postopanje — sicer so to še maloštevilni izjemni odvetniki in notarji, ki so pritegnili v svoje pisarne take drž. penzioniste — navadno vodje zk. knjig —, ki imajo vsled poprejšnjega službenega položaja v državnih službah mnogo poznanstva med prebivalstvom in tvorijo navadno le neko privlačno moč glede pridobivanja klijentele za dotično pisarno. So pa to penzionisti s popolno penzijo in še s privatnim premoženjem — nekateri posedujejo tudi hiše — dobivajo pa od dotičnih odvetnikov le majhno plačo ca. 1000 Din; za to pa morajo hoditi zastopati na sodišča — njih prejšnja službena mesta — in tam poslujejo, kakor poklicni odvetniški uradniki v smislu § 31 c. p. r.

S tem se ne podpira gmotno slabejše iz socijalnih ozirov, temveč se — na umeten in dobičkaželjni način od strani prizadetih odvetnikov — pospešuje brezposelnost poklicnih odvetniških uradnikov, ki izgube na stara leta na tak nekvalificiran način svoje službe ter padejo v breme lastnim stanovskim organizacijam, Borzom dela, Delavskim zbornicam itd. ter trpe na stara leta veliko pomanjkanje, ker pred doseženim 65. letom starosti ne morejo zaprositi za starostno pokojnino od strani Pokojninskega zavoda.

Prestop iz ene stroke v drugo stroko pa je na stara leta skoraj nemogoč vsled pomanjkanja potrebnega znanja v novi stroki in ker sploh nedostaja služb po privatnih podjetjih in se brezposelnost med priv. nameščenstvom vedno bolj širi.

4. Da gospod Minister pravde v sporazumu z gospodom Ministrom za socijalno politiko potrebno ukrene, da pri podeljevanju legitimacij sodelujejo Delavske zbornice, katere naj ustanove posebni odsek za članstvo iz vrst odvetniškega in notarskega uradništva s posebnim referentom za to stroko. Delavske zbornice (v Sloveniji in Dalmaciji, zlasti tudi Pokojninski zavod) imajo namreč točne podatke o starosti, službeni dobi, službeni dodelitvi, plači itd. in s tem zadosten pregled o kvalifikaciji odvetniškega in notarskega uradništva. Vsled tega se naj Odvetniške zbornice pred podelitvijo legitimacij obračajo na zakonite zastopnice odvetniškega in notarskega uradništva, t. j. Delavske zbornice, katere naj pred izdajanjem poveril ali legitimacij za zastopstvo oddajo svoja mnenja glede tozadevnih prosilcev.

V to svrhu pa naj vodijo tudi Delavske zbornice natančen seznam o opravičencih teh legitimacij. S tem bodo ustvarjeni predpogoji, da dobi le poklicno in verzirano odvetniško in notarsko uradništvo legitimacijo s potrebno garancijo za pravilno in uspešno zastopanje pred sodišči in da bo vsaka zloraba nemogoča.

5.

To spomenico vlagamo potom naše zakonite zastopnice Delavske zbornice v Ljubljani s prošnjo, da jo blagovoli ista predložiti osebno potom centralnega tajnika Delavskih zbornic v Beogradu g. dr. Živka Topalovića gospodu Ministru pravde, na katerega prav vdano ponavljamo našo gori obrazloženo prošnjo.

V Mariboru, dne 15. majnika 1929.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov kraljevine SHS Maribor.

Blagajnik: Predsednik: Tajnik:
Moškon Fr. l. r. Gilčvert Drag. l. r. Medved št. l. r.

V Ptuj, dne 25. maja 1929.

Društvo odvetniških in notarskih uradnikov, Krajevna skupina Ptuj.

Likar Janko l. r., predsednik. Christof Božo l. r. tajnik.

V Celju, dne 28. majnika 1929.

Društvo slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Celju.

Čremožnik l. r., preds. Fischer Antonija l. r., tajnica.

V Ljubljani, dne 30. majnika 1929.

Zveza društev privatnih nameščencev Slovenije v Ljubljani.

Kravos l. r., tajnik. Zemljič l. r. podpredsednik.

1919 Gibanje članstva 1929

I. Ustanovni člani:

Dergas Štefan, Gilčvert Dragotin in Troha Karol vsi iz Maribora.

II. Društveni odbor:

Leta 1919: Gilčvert Dragotin, predsednik; Moškon Franjo, blagajnik; Dergas Štefan, tajnik; Moreše Franjo in Rebol Pavla, odbornika; Planinšek Martin in Čelan Anica, namestnika; Christof Hinko, pisarnovodja v Ptuj in Lorber Josip, pisarnovodja v Slovenski Bistrici, nadzorstvo.

Leta 1929: Gilčvert Dragotin, predsednik; Planinšek Martin, podpredsednik; Moškon Franjo, blagajnik; Medved Štefan, tajnik; Hoschitz Karl, Hrašovec Alojzij in Lorbek Iva, odborniki; Kotnik Anica, Rauter Mici in Kežman Franjo, namestniki; Mlakar Lija in Pušenjak Milica, nadzorstvo.

III. Redni člani:

Leta 1919 (decembra): 1. **Moškon Franjo**; 2. Rezman Ivanka; 3. **Planinšek Martin**; 4. Planinšek Marica; 5. **Mlakar Lija**; 6. Cilensšek Josip; 7. Godicil I.; 8. Štibler Rosina; 9. Barta Karl; 10. Murko Josip; 11. Leskoschek Theres; 12. Hegar Robert; 13. Lesiak Mitzi; 14. **Grabner Julijana**; 15. Skerget Mara; 16. **Gilčvert Dragotin**; 17. Rebolj Pavla; 18. Šepec Terezija; 19. Dr. Lovrec Franjo; 20. Troha Karol; 21. Dernovšek Ana; 22. Dr. Slokar Karl; 23. **Dr. Faninger Rihard**; 24. Dergas Štefan; 25. **Kežman Franc**; 26. Kavčič Feni; 27. **Dr. Stor Stanko**; 28. Čelan Anica; 29. Dr. Kupnik E.; 30. Savnik Anica; 31. **Hoschitz Karl**; 32. **Lorber Janko**; 33. Lorber Mitzi; 34. Siegel Berta; 35. **Dr. Juvan Alojzij**; 36. Hrušovar Fran; 37. **Jančar Ciril**; 38. Sevnik Lavo, not. kand.; 39. **Kregar Mija**; 40. Tretler Anton; 41. Omerza Jožica; 42. Belec Helena; 43. Perz Sophie; 44. Podgornik Ela; 45. Merva Olga.

Leta 1929 (junija): 1. **Moškon Franjo**; 2. Krašovec Helera; 3. Konečnik Dragica; 4. **Grabnar Julka, omožena Tušak**; 5. Zupančič Pavla; 6. Homovec Marica; 7. Maček Fran; 8. **Gilčvert Dragotin**; 9. Kotnik Anica; 10. Vokač Kristina; 11. Dolenc Ruža; 12. Planinšek Edmund; 13. Zelenik Minka; 14. Medved Štefan; 15. Hrašovec Alojzij; 16. Hribar Breda; 17. Pack Karolina; 18. Namestnik Marija; 19. Budeschinsky Marija; 20. Kunej Tončka; 21. **Hoschitz Karl**; 22. **Lorber Janko**; 23. Wiletz Elza; 24. Wegscheider Alice; 25. Korošec Pavla; 26. Kapus Vladimir; 27. Lešnik Marija; 28. Lorbek Iva; 29. Lorbek Lija; 30. Pušenjak Milica; 31. Rauter Mici; 32. Plesničar Zora; 33. **Planinšek Martin**; 34. **Mlakar Lija**; 35. Pivka Dora; 36. Škof Anica; 37. Müller Marica; 38. Kurzman Oskar; 39. **Kežman Franc**; 40. Weber Milica; 41. Muršec Marica; 42. Petrešič Ivanka; 43. Zwirn Pepca; 44. Vihar Frida, omožena Brolih; 45. **Jančar Ciril**; 46. **Kregar Mija**; 47. Tratner Ana; 48. Bende Marica; 49. Rustija Josip; 50. Pečar Zlata; 51. Kavčič Joško, vsi iz Maribora; 52. Borovič Ela; 53. Srebotnik Jakob; 54. Novak Matevž; 55. Christof Bogomir; 56. Mir Karol; 57. Mojzer Milka; 58. Bohak Katica; 59. Čabrijan Milka; 60. Marinič I.; 61. Likar Janko; 62. Počkaj Štefka; 63. Weinhardt Olga; 64. Podmenik Ivanka; 65. Petrovič Simon; 66. Vidovič Roza, vsi v Ptuj; 67. Polič Davorin iz Št. Lenarta; 68. Stanovšek Franc v Gornji Radgoni; 69. Cvetko Ludvik v Murski Soboti.

IV. Podporni člani:

Leta 1922 (decembra): 1. **Dr. Boštjančič Leopold**; 2. **Dr. Blanke Oto**; 3. **Dr. Brandstetter**; 4. **Dr. Hojnik Franjo**; 5. **Dr. Jan Juro**; 6. **Dr. Juritsch Fric**; 7. Dr. Kimovec Ivan; 8. **Dr. Komavli Danilo**; 9. Dr. Koderman Karl; 10. **Dr. Leskovar Josip**; 11. **Dr. Kieser Karl**; 12. Dr. Krašovec Ciril; 13. Dr. Lašič Ferdo; 14. **Dr. Lipold Franjo**; 15. Dr. Mühleisen Lothar; 16. Dr. Müller Ferdo; 17. Dr. Orosel Oskar; 18. Dr. Rosina Franjo; 19. **Dr. Ravnik Rudolf**; 20. Dr. Serbec Vladimir; 21. Dr. Slokar Karol; 22. **Dr. Škapin Karel**; 23. Dr. Schmiederer Hans; 24. **Dr. Juvan Alojz**; 25. Dr. Irgolič Franjo, ter notarji 26. **Ašič Ivan**; 27. Dr. Barle Josip; 28. Korber Mihael in 29. Dr. Firbas Franjo, vsi iz Maribora.

Leta 1929 (junija): 1. **Dr. Lipold Franjo**; 2. **Dr. Juvan Alojzij**; 3. **Dr. Hojnik Franjo**; 4. Dr. Rapotec Vinko; 5. Dr. Rosina Igor; 6. **Dr. Boštjančič Leopold**; 7. Dr. Vauhnik Miloš; 8. min. v p. Dr. Kukovec Vekoslav; 9. **Dr. Juritsch Fric**; 10. Dr. Bučar Eduard; 11. **Dr. Blanke Oto**; 12. **Dr. Brandstetter**; 13. **Dr. Kieser Karl**; 14. Dr. Mulej Anton; 15. **Dr. Komavli Danilo**; 16. Dr. Stajnko Mihael; 17. **Dr. Faninger Rihard**; 18. Dr. Winterhalter Ivan; 19. **Dr. Ravnik Rudolf**; 20. **Dr. Leskovar Josip**; 21. Dr. Novak Josip; 22. **Dr. Jan Juro**; 23. notar **Ašič Ivan**; 24. not. kand. Golob Franjo; 25. Dr. Veble Andrej; 26. Dr. Šorli Ivo; 27. Dr. Bergoč Jože; 28. **Dr. Stor Stanko**; 29. Dr. Klemenčič Alojz; 30. **Dr. Škapin Karel**, vsi odvetniki in notarji v Mariboru; 31. Dr. Fermevc Ivan; 32. Dr. Gosak Tone; 33. Dr. Horvat Anton; 34. Dr. Senčar Matej; 35. Dr. Šalamun Franjo; 36. Dr. Visenjak Alojz in 37. Dr. Remec Alojz, vsi odvetniki v Ptuj; 38. Dr. Gorišek Milan, odvetnik v Št. Lenartu in 39. Dr. Sömen Ljudevit, odvetnik v Murski Soboti.

NB. Debelo tiskani redni člani so 10 let in redni podporni člani 8 let neprenehoma naši društveniki.

V. Seniorji v društvu.

Društvo v Mariboru šteje 7 rednih članov, ki so prekoračili 50 let starosti in sta 2 od njih celo prekoračila starost 70 let in še vedno opravljata službo.

1. **Lorber Janko**, 77 let star, 52 službenih let, nad 10 let organiziran, rojen leta 1852 v Šmarju pri Jelšah okraj Celje, konceptni uradnik v odvetniški pisarni Dr. Blanke & Dr. Brandstetter (poprej Dr. Orosel).

2. **Planinšek Edmund**, 71 let star, 40 službenih let, nad 10 let organiziran, rojen dne 23. 11. 1858 v Lazah, okraj Ljubljana, pis. ravnatelj pri min. v pok. Dr. Kukovec Vekoslavu, odvetniku.

3. **Moškon Franjo**, 56 let star, 35 službenih let, 33 let organiziran, rojen leta 1873 v Podsredi, okraj Brežice, pisarniški ravnatelj pri Dr. Lipold Franju, odvetniku.

4. **Planinšek Martin**, 55 let star, 30 službenih let, nad 10 let organiziran, rojen leta 1874 v Zagorici, okraj Litija, pisarniški ravnatelj pri Dr. Ravnik Rudolfu, odvetniku.

5. **Hoschitz Karl**, 53 let star, 35 službenih let, nad 10 let organiziran, rojen leta 1876 pri Sv. Lovrencu na Pohorju, okraj Maribor, pisarniški ravnatelj v pisarni Dr. Blanke in Dr. Brandstetter (poprej Dr. Orosel).

6. **Gilčvert Dragotin**, 51 let star, 34 službenih let, 33 let organiziran, rojen 14. 10. 1877 v Špitaliču, okraj Konjice, pisarniški ravnatelj odvetniške pisarne Dr. Rapotec Vinko (poprej Dr. Rosina Franjo).

7. **Troha Karol**, 51 let star, jurist več službenih let, ustanovni in bivši redni član, tačas podporni član našega društva, rojen leta 1877 pri Mariji Gratec, okraj Celje, sedaj lastnik koncesijonirane pisarne za posredovanje z zemljišči v Mariboru, Aleksandrova cesta št. 18.

Osrednji odbor Društva odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Mariboru dne 22. maja 1927 o priliki 75-letnice odbornika **Jankota Lorber** in 50-letnici predsednika **Dragotina Gilčvert**. Od leve na desno na sliki: Sedeči **Moškon Franjo** (blagajnik), **Rauter Mici** (blag. nam.), **Gilčvert Dragotin** (predsednik), **Planinšek Martin** (podpredsednik). Stoječi: Odborniki: **Jančar Ciril**, **Lorber Janko**, **Jezovšek Vladimir** (notarski kandidat), **Hoschitz Karol**, **Medved Štefan** (tajnik) in **Kežman Franjo**.

Iz pisarniške prakse.

Sosporništvo v smislu § 7 odvetniške tarife.

(Sodba Maribor Cg I a 201/29 in rešenje višje deželne sodnije v Ljubljani R II 47/29. Priobčil Moškon Franjo.)

Mestna hr. je vložila tožbo proti zak. K. in A. G. v izterjavo posojilne terjatve v znesku 50.000 Din s pr. pri okrožnem sodišču v Mariboru in je dosegla zamudno rzsodbo Cg Ia 201/29. Prvo sodišče je od nastavljenih stroškov črtalo 10% povišek od nastavka za tožbo 1000 Din in od prvega naroka 1000 Din á 100 Din toraj 200 Din, ne da bi bilo tudi utemeljilo zakaj je 10% povišek od teh 2 nastavkov črtalo. Proti tej odmeritvi je tožiteljica vložila rekurz na višje deželno sodišče v Ljubljani, ki je s sklepom R II 47/29 rekurzu ugodilo in izpodbijano sodbo v stroškovnem izreku tako spremenilo, da se stroški zvišajo za 200 Din, toraj od 4497 Din na 4697 Din. Toženca sta dolžna povrniti tudi na 117 Din odmerjene stroške rekurznega postopanja pod izvršbo.

Razlogi:

Prvo sodišče je črtalo 10% povišek od nastavka za tožbo 1000 Din in za prvi narok 1000 Din, skupaj 200 Din, gotovo v prepričanju, da zabranjuje besedilo odvetniške tarife pod A II g/ »toda nikoli več nego 1000 Din« zvišanje tarifne pristojbine 1000 Din pri sosporništvu v smislu § 7 odv. tar. — Temu pa ni tako. Besede »toda nikoli več« se nanašajo le na vrednost spornega predmeta, ki je našeta od a/ — g/

in pomenijo, da temeljna nagrada ne sme znašati nikoli več nego 1000 Din brez ozira na višino spornega zneska. Temu vstrežno določa § 7 odv. tar., da gre odvetniku za vsakega sospornika, ne vpoštevajoč prvega, zvišba tarifnega opravilnega honorarja, odd. A tarife za 10%, toda nikoli več nego 100%.

Ako bi se besedilo odv. tar. pod A II g/ pojmovalo tako, kakor to stori prvi sodnik, bi znašala pri temeljni nagradi 990 Din in 10% povišku za 1 sospornika skupna nagrada 1089 Din, pri temeljni nagradi 1000 Din pa le 1000 Din, ker sosporništvo ne bi smelo priti v poštev.

Jasno je, da odv. tar., ki se je izdala na temelju zakona z dne 26. marca 1890 drž. zak. št. 58, te anomalije gotovo ni hotela uzakoniti.

Rekurzu je bilo torej ugoditi in priznati rekurzintinji tudi rekurzne stroške (§§ 41, 50 c. p. r.).

Občni zbori.

V Ptujju se vrši občni zbor ptujske skupine v nedeljo, dne 6. oktobra 1929 ob 10. uri dopoldne. Da je dolžnost vseh članov ptujske skupine, da se občnega zbora polnoštevilno udeleže, je samo ob sebi umevno. Želeti pa bi bilo, da se člani društva iz Maribora podajo v večjem številu v Ptuj. Tam bomo dali pobude jeden drugemu ter se medsebojno spoznali! Dopoldne opravimo naše društvene dolžnosti, da slišimo referate na občnem zboru ter podamo smernice za bodoče delovanje. Popoldne pa pohitimo s ptujskimi tovariši in kolegijami v bližno ptujsko okolico, kamor napravimo skupen zlet, kar naj služi

tudi v naše medsebojno razvedrilo. V teh krasnih jesenskih dnevih nam nekoliko zabave v prosti naravi ne sme nikdo zameriti. Odpeljemo se v Ptuj ali z vlakom ob 8. uri zjutraj ali pa — če bode zadostno število udeležencev — z avtom. Glede povratka se pogovorimo v Ptuj.

V Mariboru se vrši občni zbor teden pozneje, to je v nedeljo, dne 13. oktobra 1929 ob pol 10. uri v zadnji dvorani restavracije »Pri stari pivovarni« g. Halbwidl v Jurčičevi ulici. Ob enem se vrši jubilejna slavnost — 10-letnica — obstoja našega društva. Na to slavnost pridejo delegati iz Ljubljane, Celja, Slovenjgradca, Ptuja in Murske Sobote. Udeležbo so nam obljubili tudi delegati Mestne Federacije iz Maribora ter zastopniki organizacij (podružnice Saveza priv. namještenika ter pododbor Saveza bankovnih činovnika s sedežem v Zagrebu). Pozdravili bomo marsikaterega osivelega bojevnika za naše

stanovske pravice, pa tudi lepo število mladih in zavednih koleginj, ki tvorijo naš naraščaj, pa tudi trden kader naših discipliniranih koleginj. Prosimo vsled tega, da se ptujška skupina številno udeleži 10-letnega jubileja našega Osrednjega društva, ki je storilo tudi za Ptuj mnogo koristnih in uspešnih korakov.

Članstvo — redno in podporno — iz Maribora pa prosimo za točno in polnoštevilno udeležbo. Saj se polnoštevilno shajamo skoro le enkrat na leto. Jubileje pa slavimo le vsako desetletje in je to naš prvi jubilej, katerega želimo v kolegijalnosti s pravim razumevanjem praznovati. Referati in debate na občnem zboru naj bodo pripravljene, stvarni in kratki, da bo dnevni red vsaj do 13. ure končali. Popoldne se podamo skupno v bližnjo mariborsko okolico. Ura odhoda in kraj se bo določil na občnem zboru. Na veselo svidenje na obeh zborovanjih.

Vabilo na

VII. REDNI LETNI OBČNI ZBOR

I. skupine Društva odvetniških in notarskih uradnikov za obseg SHS s sedežem v Mariboru, skupina Ptuj, ki se vrši v nedeljo, 6. oktobra 1929 ob 10. uri dopoldne v Ptuj v restavraciji pri Zupančiču.

Dnevni red:

1. Pozdrav predsednika ptujške skupine.
2. Poročilo predsednika centralnega društva v Mariboru.
3. Poročilo funkcionarjev ptujške skupine (predsednika, tajnika in blagajnika).
4. Volitev novega odbora.
5. Raznoterosti.

PTUJ, dne 16. septembra 1929.

Tajnik:

Christof Bogo.

Predsednik:

Likar Janko.

Blagajnica:

Weinhardt Olga.

Vabilo na

IX. REDNI LETNI OBČNI ZBOR IN PRAZNOVANJE DESETLETNICE OBSTOJA

Društva odvetniških in notarskih uradnikov za obseg SHS s sedežem v Mariboru, ki se vrši v nedeljo, dne 13. oktobra 1929 ob pol 10. uri dopoldne v Mariboru, dvorana v restavraciji Halbwidl v Jurčičevi ulici.

Dnevni red:

1. Pozdrav predsednika.
2. Društveno poročilo (predsednika, tajnika, blagajnika in nadzorstva).
3. Pozdravi in poročila delegatov.
4. Društveno glasilo „Odvetniška pisarna“.
5. Volitev novega odbora.
6. Slučajnosti.

Samostojne predloge je pismeno izročiti pred občnim zborom predsedniku.

Maribor, dne 16. septembra 1929.

Tajnik:

Medved Štefan.

Predsednik:

Gilčvert Dragotin.

Blagajnik:

Moškon Franjo.